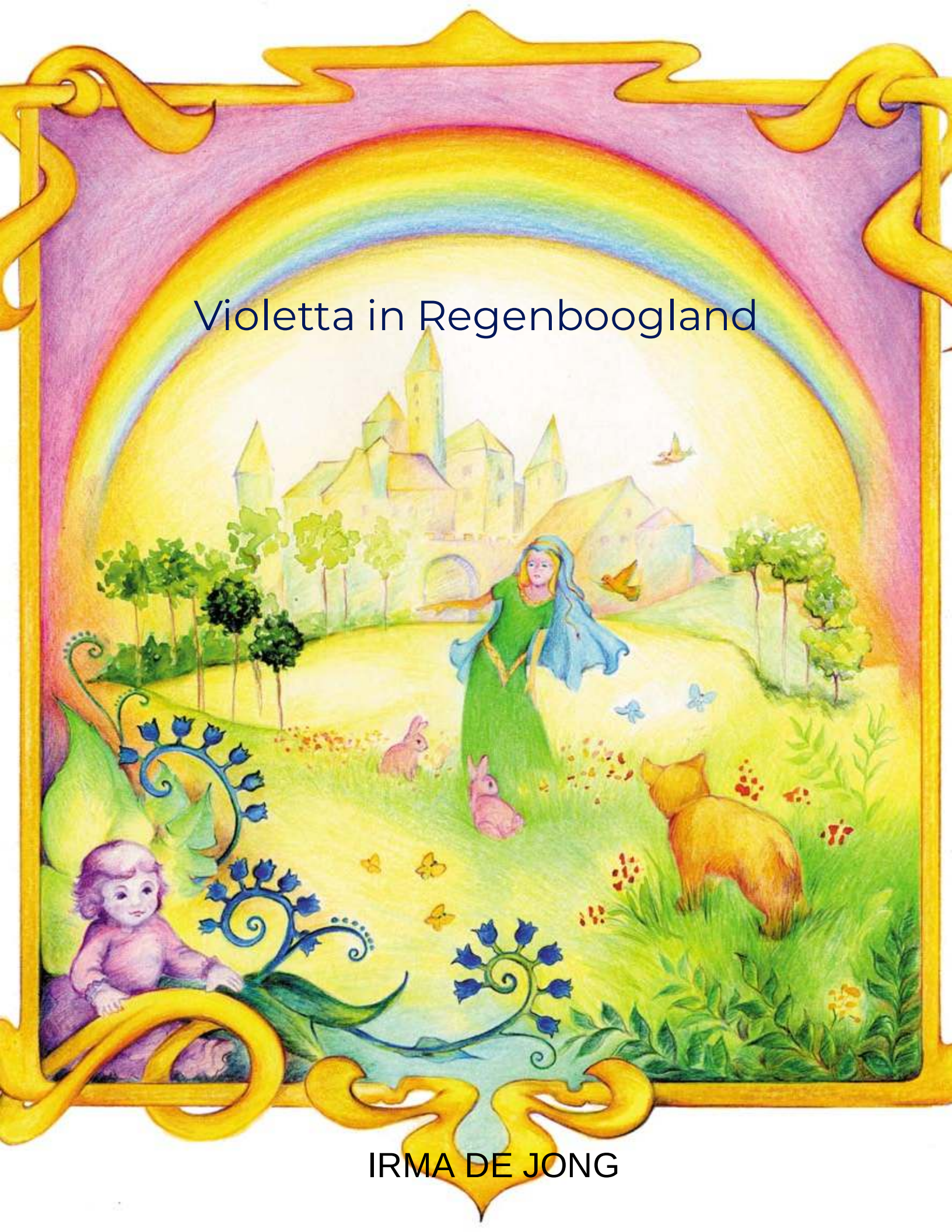

Violetta in Regenboogland

IRMA DE JONG

Violetta in Regenboogland

door Irma de Jong met tekeningen van Jeanne Blei - Ponjee

Zou Regenboogland nu echt bestaan? Een land waar alle mensen blij en gelukkig leven? Waar iedereen overvloed en weldaad kent? Waar de zon altijd schijnt en de mensen regenboogkleuren hebben? 'Violetta in Regenboogland' is een verhaal, in een verhaal, in een verhaal... Vol symboliek, dromen, kleuren, fantasieën en magie. Het voert de lezer door ruimte en tijd, richting de aarde, waar de zoektocht naar Anika de wijze boomvrouw begint. Alleen zij weet immers het geheim van Violetta's kleur! De weg naar Anika is echter niet zo gemakkelijk te vinden en wordt avontuurlijker en langer dan de hoofdpersonages van het verhaal gedacht hadden...

Een prachtig voorleesboek voor kinderen van 5 – 9 jaar en een ieder die zich nog kind voelt.

Violetta in Regenboogland

Geschreven door Irma de Jong met tekeningen van Jeanne Blei - Ponjee

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/schrijver.

Copyright © 2004 Irma de Jong Illustraties © Jeanne Blei - Ponjee

ISBN 9789090340388

Violetta in Regenboogland

Hoofdstuk I Violetta gaat op reis

Hoofdstuk II Simba's droom

Hoofdstuk III Op weg naar de aarde

Hoofdstuk IV Een bijzondere ontmoeting in het bos

Hoofdstuk V Het teken van de waterlibellen

Hoofdstuk VI De vallei van de 7 sterren

Hoofdstuk VII Kaatje de wijze uil en het verhaal van Anika

Hoofdstuk VIII Daar is Anika!

Hoofdstuk IX De geschiedenis van Regenboogland

Hoofdstuk X Het geheim van Violetta's kleur

Epiloog

Violetta in Regenboogland

Hoofdstuk I - Violetta gaat op reis

Violetta in Regenboogland

Er was eens een land, hier heel ver vandaan, waar de zon altijd scheen en de zee diepblauw was. Een land waar je nog nooit eerder van hebt gehoord, want het bevond zich in een andere tijd en ruimte. Er waren prachtige weides en bergen en dieren die je ook nog nooit gezien kunt hebben! Zo leefden er een blauwe voetstootkikker, de groene aperotselaar en de oranjegele tieketakkefiet, om maar eens wat voorbeelden te noemen. Er woonden ook mensen, maar niet van het menssoort dat wij zijn. Ze konden praten met de dieren en hadden alle kleuren van de regenboog. Daarom heetten ze het regenboogvolk. In Regenboogland stond nu iedere dag de regenboog in de lucht en de zon scheen altijd volop, zodat alle regenboogmensen schitterende kleuren uitstraalden en een prachtig schouwspel vormden.

Op een dag gebeurde er iets vreemds. De Regenboogkoning en Koningin kregen een kindje. Niet zomaar een kindje, nee, het was een prachtige baby en ze had één, paarsachtige kleur! Dat was alles. Ze had niet alle kleuren van de regenboog maar een violetblauwe kleur. De Koning was in alle staten. "Hoe ga ik dat mijn volk vertellen?" riep hij naar zijn vrouw. "Dit kind is toch een schande voor het volk, ze heeft maar één kleur! Dat komt vast en zeker uit jouw familie," schreeuwde hij boos. "Ik wist wel dat je vader en moeder niet honderd procent regenboog zijn." De Koningin begon te huilen. "Hoe kun je nu zoiets zeggen?" Ze snikte het uit van verdriet. "Dit is een prachtige dochter met een wonderschone kleur en jij bent alleen maar bezig met je schaamte naar ons volk toe. Het is de mooiste baby die ik ooit heb gezien en ik weet zeker dat haar kleur wel een betekenis zal hebben." "Oh ja," stampvoette de Koning, "een betekenis! Jij hebt teveel fantasie! Ga maar eens wat meer in de zon zitten dan droogt je rijke fantasie wel uit!"

Violetta in Regenboogland

De Koningin keek zo bedroefd naar hem op dat hij stil viel. "Ok, ok," zei de Koning met een zucht. "Als jij denkt dat de kleur van onze dochter een betekenis heeft, dan geef ik je een jaar de tijd om dat uit te zoeken. Langer kan ik je hier aan het hof echt niet missen. Laat me maar vanavond bij het avondeten weten wat je nodig hebt voor je zoektocht en wie er met je mee dienen te gaan." Hij liep naar de spiegel in de babykamer om zichzelf nog eens goed te bekijken. "Hm," mompelde hij, "ik vind regenboogkleuren toch veel mooier. Een betekenis, ha! Dat zullen we nog weleens zien!" En met grote passen beende hij de kamer uit. De Koningin bleef opgelucht achter met haar baby in de armen. "Mijn, lieve, kleine, mooie meisje," fluisterde ze. "Al was je geel en groen, of helemaal rood, ik hou toch van je. Gelukkig heb ik nu een jaar om achter de betekenis van jouw kleur te komen en ik weet zeker dat het ons gaat lukken." Ze legde haar dochter terug in bed. Het meisje deed haar ogen wijd open en keek haar moeder aan. "Slaap maar fijn, mijn kind," zei de Koningin, "morgen gaan wij samen op pad om jouw geheim te ontraadselen. Dag kleine Violetta." Toen de baby haar oogjes sloot, sloop de Koningin op haar tenen naar buiten. Ze was vast van plan om de hele middag buiten in de zon na te denken over alles wat ze voor de grote tocht nodig zou hebben.

Violetta in Regenboogland

Diezelfde avond trok de Koningin haar mooiste japon aan, liet een van de hofdames haar haren doen en liep vervolgens de grote houten trap af naar de gemeenschappelijke eetzaal. De Koning zat al in zijn grote stoel te wachten en liet zich vermaken door een aantal gekleurde toverballen. Eén voor één dansten de ballen omhoog en veranderden daarbij voortdurend van kleur. “Bravo, bravo!” De Koning juichte als een klein kind. “Meer, ik wil meer zien!” De ballen gingen nu nog sneller draaien en vermenigvuldigden zich. Er waren er wel honderd in de lucht en ze wervelden en dansten om elkaar heen. De Koningin schraapte haar keel. De Koning keek op en de ballen vielen allemaal tegelijk stil. Ze groepeerden zich keurig op een houten tafeltje bij de open haard. “Mijn Heer,” zei de Koningin plechtig, “ik kom u vertellen wat ik nodig heb voor de grote reis.” “Grote reis?!” De Koning trok verbaasd zijn wenkbrauwen omhoog. “Ja grote reis,” zei de Koningin heel rustig. “We gaan op reis naar het land van de oerbomen en daar woont Anika, de grootste, slimste en beste boomvrouw die ik ken. Zij weet alles over kleuren en de betekenis ervan en bij haar moeten we zijn.” “We?” vroeg de Koning weer. De Koningin zuchtte eens diep. Zo af en toe vond ze de Koning maar langzaam van begrip. “Ik neem Violetta mee,” zei ze heel beslist, “mijn kamermeisje Tedra, Pico de staljongen, drie paarden en Simba, onze vliegende hond.”

“Simba,” brulde de Koning. “Ben je helemaal gek geworden. Denk maar niet dat ik Simba met je meegeef. Ik heb hem zelf veel te hard nodig hier aan het hof. Hij vliegt voor mij over het land en houdt alles in de gaten.” “Ach wat,” zei de Koningin geïrriteerd, “dat is allang niet meer nodig. Er heerst hier al meer dan 1000 jaar vrede! Wat wil je nu dat Simba voor jou nog in de gaten houdt?” “Alles,” riep de Koning

Violetta in Regenboogland

“Hij houdt de bloemen in de gaten, de bomen, de kleuren van de mensen en hij controleert of de zon op de juiste sterkte is. De Koningin keek hem lang in de ogen. “Mijn lieve man,” zei ze zacht, “dat alles weet ik wel, maar weet jij nog waarom ik je dit vraag? Het gaat om Violetta en het vinden van Anika, de boomvrouw. Simba heeft een goede neus en oren als geen andere hond, hij zal me zeker helpen haar op te sporen. Hoe eerder wij haar vinden, des te sneller is het raadsel opgelost en kunnen we hier bij jou terugkeren.” De Koning dacht lang na. Hij streek met zijn beide handen door zijn mooie rode haar, zuchtte eens heel diep en zei toen: “Goed mijn Vrouwe, ga en neem alles zo mee, zoals je je dat had voorgesteld.” De Koningin sprong op en zoende hem op beide wangen. “Morgenochtend brengen we alles in gereedheid en dan vertrekken we na het middageten.” Snel verliet ze de eetzaal. Haar heerlijke soep had ze nog niet eens aangeraakt. Ze rende door de gangen van het paleis en vloog de trap op. Alles wat ze nodig had pakte ze tot diep in de nacht in en pas tegen het ochtendgloren viel ze in haar schommelstoel in slaap bij het haardvuur.

Violetta in Regenboogland

De volgende ochtend stond Pico, de staljongen, al buiten klaar met de drie paarden en met Simba. Simba had zin in de spannende reis. Hij vloog iedere keer rakelings over de paarden en trok ze dan even aan de oren. "Hou op," bromden de paarden. "Ga de bloemen vervelen of de vogels." Maar Simba trok zich er niets van aan. Hij nam een grote aanloop, zette zich af met vier poten en vloog omhoog langs de bomen en de vijver, rakelings over de daken van het paleis en eindigde steevast door net nog even aan de oren van de paarden te trekken voordat hij op de grond landde. Simba was een bijzondere hond om te zien. Hij stond altijd fier en rechtop met zijn prachtige, grote blauwe ogen. Simba had heel mooie regenboogkleuren en was een van de snelst vliegende honden. "Simba," riep de Koningin uit het raam, "wil je Violetta komen oppikken? Ze ligt hier klaar in haar wieg." Simba was al weg. Hij gooide zijn vleugels breeduit en vloog omhoog naar de torenkamer van de Koningin. Bij het raam stond ze te wachten. "Hier is Violetta" zei ze, "doe je voorzichtig?"

Simba nam het touw in zijn bek en daalde af. Hij zette Violetta heel voorzichtig beneden neer naast de paarden. Ze zou een speciaal plekje krijgen in een mandje, dat Pico op de rug van Simba ging binden. "Wat ben je toch een uitslover zeg," bromde Okermoker, een van de paarden tegen Simba. "Je doet net alsof je zo goed kunt vliegen, maar wij gaan even hard hoor." Simba keek hem aan en gaf hem een vette knipoog. "Als jij net zo hard kunt vliegen als ik," zei hij lachend, "dan zou de Koningin Violetta's mandje heus wel op jouw rug gebonden hebben!" "Puh," deed het paard en draaide zijn kont naar Simba toe. Ondertussen kwam de Koningin naar beneden gelopen. Ze zag er heel anders uit. Ze had haar jurk verruild voor een paardrijbroek en had haar haren in een staart gebonden. "Welk paard berijdt u graag, mijn dame," vroeg Pico.

“Alle paarden zijn me even lief,” lachte de Koningin, “maar ik houd zo van roze en Tienie-mienie heeft een prachtige roze vlek op haar neus, ik wil haar graag.” Zo gezegd, zo gedaan. De Koningin koos Tienie-mienie, Tedra haar kamermeisje Dubbelpaars en Pico bereed Okermoker. “Eerst gebruiken we nog de lunch bij de Koning,” zei de Koningin, “hij heeft iets speciaals voor ons bereid en daarna zullen we vertrekken. Pico, zet de paarden maar vast klaar en geef ze nog iets te eten en Simba en Violetta gaan vast met mij mee. Ik ben zo benieuwd wat mijn man heeft verzonnen!” Jullie moeten weten dat de Koning al heel lang Koning was in zijn land, en dat hij vreselijk veel hield van de regenboogkleuren die de mensen hadden. Hij noemde ze altijd liefkozend ‘mijn regenboogjes’. Alles in het paleis was in kleur en omdat de zon de hele dag schitterde, zag het er oogverblindend uit. Vandaag had hij voor het middageten iets leuks bedacht. Het eten werd opgediend in vliegende schalen en in alle kleuren van de regenboog, die samensmolten, zodra de schalen in vliegende vaart door elkaar heen gingen bewegen. Soms ging het zo snel dat ‘t één grote regenboog leek. De Koningin keek haar ogen uit en met haar alle aanwezigen. “Dit is prachtig” riep ze, “zo mooi dat ik het zonde vind om op te eten.” “Welnee,” glimlachte de Koning, “er is genoeg. Alles wat je eet wordt dadelijk weer aangevuld. Zo lijkt het of de schalen nooit op raken. In dit land is overvloed dus geniet er maar fijn van!”

Violetta in Regenboogland

De Koningin straalde en keek met bewondering naar haar man. Wat had hij het toch weer prima voor elkaar! Iedereen zat te smullen van eten dat altijd weer werd aangevuld en keek vol bewondering naar al die prachtige kleuren. “En straks als jullie vertrekken,” riep de Koning toen, “stuur ik al deze schalen het hele land door. Dan zal iedereen ervan kunnen genieten en weten dat het een bijzondere dag is. Want het is een bijzondere dag,” herhaalde hij weer en gaf de Koningin een dikke kus op haar wang. “Mijn vrouw is zo dapper dat ze erop uit trekt om Anika, de boomvrouw, te gaan zoeken om haar het raadsel te ontfutselen van de kleur van onze dochter Violetta.” Hij hief het glas en riep: “Leve de Koningin, hoera!” De Koningin begon een beetje te blozen Al die aandacht, daar moest ze nog een beetje aan wennen. “Dank je wel mijn schat,” zei ze tegen hem, “maar nu moet ik toch echt gaan.” De Koning en alle genodigden van de lunch gingen mee naar buiten en zwaaiden de Koningin en haar gezelschap uit. “Leve de Koningin en veel succes!”

Hoofdstuk II Simba's Droom

Violetta in Regenboogland

Hoog over de bergen vlogen ze. Simba voorop, met op zijn rug het mandje waar Violetta in lag en daarachter kwamen de drie paarden. Dubbelpaars met Tedra op zijn rug, Tienie-mienie met de Koningin en Pico zat op Okermoker. “Wat is ons land toch mooi,” riep Tedra naar de Koningin, ze zat haast scheef op haar paard en keek naar beneden. “Kijk,” riep ze weer, “al die prachtige bomen in groen, geel en bruin en alle gekleurde vogels die erin wonen. Ik wist niet eens dat er zoveel verschillende zijn!” “Er zijn wel duizenden verschillende,” antwoordde de Koningin, “maar de allermooiste is de oranjegele tieketakkefiet. Die bijzondere vogel kreeg ik als klein meisje. Mijn vader bracht hem voor me mee van een van zijn verre reizen.” “Waarom is ie dan zo bijzonder,” vroeg Pico, “die tieketakkefiet.” “Tieketakkefiet,” lachte de Koningin, “omdat, mijn lieve Pico, die vogel kan praten met de bijen en de bijen haar hun grootste geheimen vertellen.” “Welke dan,” vroeg Tedra nieuwsgierig. Weer begon de Koningin te lachen.

“Ja, dat weet ik natuurlijk niet,” zei ze. “Ik ben geen tieketakkefiet en kan dus niet met de bijen praten!” “Kijk daar,” riep Pico ineens, “wat is dat voor een groot beest? Het lijkt haast wel een mens!” Heel ver beneden zagen ze een figuur op de rots op en neer springen, wild met zijn armen zwaaiend. “Dat is nou de groene aperotselaar,” vertelde de Koningin. “Dit beest komt al eeuwen voor in Regenboogland en vind je nergens anders. De aperotselaar kan heel goed klimmen en klauteren en hij knijpt met één hand een rots fijn als ’t moet, zo sterk is hij.” Nu waren Pico en Tedra echt onder de indruk. Nog nooit hadden ze zoveel moois gezien. Stil vlogen ze een tijdje door op hun paarden totdat de Koningin het sein gaf om te landen. “We gaan een donker plekje zoeken om te slapen” zei ze

“Morgen is het weer vroeg dag en we zijn nog lang niet op de helft van onze reis.”

“Weet u,” geeuwde Tedra, “ik vind het zó gezellig, met u op reis te zijn!” En toen ze een fijn plekje gevonden hadden voor de paarden en Simba, doken ze alledrie onder hun warme deken om lekker te gaan slapen. De volgende morgen was de Koningin alweer vroeg wakker. Ze werd gewekt door het geluid van een piepklein vogeltje, dat op Simba’s neus zat. Simba trok in z’n slaap z’n neus op van het gekriebel van dat kleine vogeltje. De Koningin moest er zo om lachen, dat Pico en Tedra er wakker van werden. “Goedemorgen” riepen ze vrolijk, “wat hebben we heerlijk geslapen!” “Tijd voor het ontbijt,” zei Pico en begon voorbereidingen te treffen. Op z’n paard had hij twee stevige rugzakken waar de heerlijkste dingen in zaten. Ondertussen keek de Koningin in het mandje waar Violetta lag te slapen. Wat was ze toch een prachtig kindje! Waarom zou ze paars zijn? Ze hoopte dat ze snel Anika zouden vinden, zodat het mysterie zou worden opgelost. Simba was inmiddels ook wakker geworden van de jeuk op zijn neus. Z’n haren stonden rechtop. “Hum,” gromde hij, “ik heb toch zo’n rare droom gehad, die wil ik graag met jullie bespreken.”

In Regenboogland waren dromen heel belangrijk. Iedereen vertelde elkaar zijn dromen en dan werd er goed geluisterd en gezocht naar de betekenis ervan. “Weet je wat,” zei de Koningin, “Pico is bezig met het ontbijt en als we kunnen gaan eten willen we graag je verhaal horen.” Pico had ondertussen op een dikke boomstronk allerlei soorten fruit, groenten en heerlijke broodjes klaargezet. “Ik heb ook heerlijk fris en helder bronwater,” riep hij enthousiast. “Ik heb hier verderop een waterbron gevonden.” Iedereen schaarde zich om de boomstronk en pakte waar ie zin in had.

Violetta in Regenboogland

Terwijl ze allemaal iets te eten hadden zei Simba, “Zo, en nu mijn droom, ga er maar eens goed voor zitten.” De Koningin nam Violetta uit haar mandje en wiegde de baby in haar armen. Zo had Simba alle ruimte om zijn verhaal te vertellen. “Ik droomde dat we over heel donkere bergen vlogen,” begon hij, “en het was daar niet zo aangenaam. Alles was pikkedonker, dor en er waren helemaal geen kleuren. Er woonden mensen die er heel bleek uitzagen en ze waren vreselijk ongelukkig. Toen ze mij zagen vliegen werden ze zo bang dat ze wegvluchtten in hun huizen. Ik vloog maar door en door en er stak een heel harde wind op. De wind was zo sterk dat ik haast mijn vleugels niet meer gespreid kreeg. Maar ik wist dat ik door moest blijven vliegen, totdat ik de bergen over was. Toen gebeurde er iets heel raars. Er vielen allemaal kleine druppeltjes water op me. Overal vielen ze, de lucht werd zwart en ik zag bijna niets meer! Ineens was er een heel harde knal en een heel sterke lichtflits. Zo fel, ik dacht even dat de zon er weer was, maar het was zo voorbij. Ik werd een beetje bang en besloot te gaan landen om een schuilplaatsje te vinden. Eenmaal op de grond aangekomen was ik helemaal nat van al dat water en ik vond een hoge rots, waar ik onder ging zitten. Nadat ik daar een poosje had gezeten kwam er ineens iets op me af. Ik schrok eerst, maar het bleek een soort hond te zijn. Hij was klein en donker en had geen vleugels. Gelukkig was ie heel vriendelijk tegen me. “Wat doe je hier,” vroeg hij me. “Ik weet helemaal niet waar ik ben,” zei ik tegen hem.

“Ik vloog over de bergen en alles werd donker en zwart en daarna was er ineens al dat water en die gekke lichtflits.” De hond keek me een beetje raar aan. “Je bent in het noordwesten van de planeet aarde,” zei hij, “en wat je daarboven hebt meegemaakt is gewoon een flinke regenbui en een donderflits van onweer. Dat is een bepaald soort weer dat hier in de bergen ontstaat.” “Maar hoe kan het nu boven in de lucht zo nat zijn?” vroeg ik de hond. “Het is een combinatie van hoe de wind staat en hoe het humeur is van de mensen die hier leven,” antwoordde hij me. “Je bedoelt die bleke figuren zonder kleur?” vroeg ik.

Violetta in Regenboogland

“Ja,” zei de hond. “Dat zijn de mensen. Je hebt ze hier op aarde in vijf kleuren; bleek, roze, geel, bruin en rood.” “Ook saai,” zei ik tegen hem, “waar ik vandaan kom heeft iedereen de regenboogkleuren en daar is iedereen ook heel gelukkig. Waarom zijn ze hier dan zo ongelukkig?” “Nou ja, ze zijn niet allemaal zo ongelukkig,” zei de hond een beetje ongeduldig, “alleen hier in dit gedeelte van de aarde zijn ze dat wel, omdat ze niet beter weten.

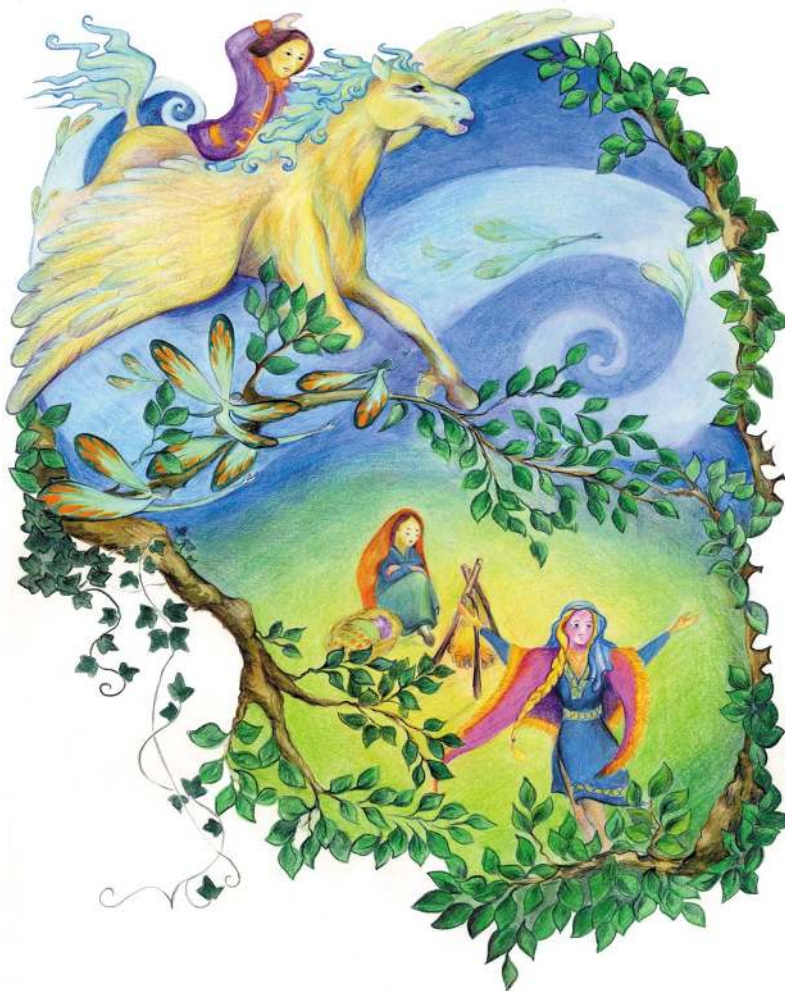
Ze geloven niet meer in schoonheid en geluk en daarom is het hier zo donker. De natuur wordt erg somber van deze mensen en doet daarom bijna niets anders meer dan huilen, vandaar al dat water.” “Oh,” zei ik stilletjes, “daar word ik zelf haast ongelukkig van.” De hond begon te lachen. “Kom op zeg,” zei hij, “daar laat je je toch niet door beïnvloeden! Wat kom jij hier eigenlijk doen?” Ik vertelde hem dat ik op zoek was naar Anika, de boomvrouw, en vroeg hem of hij soms wist waar ze woonde.

“Ik heb haar nog nooit ontmoet,” zei de hond, “maar ik weet wel waar ze woont. Je bent aardig afgedwaald hoor! Ze woont in het Amazonebos en dat ligt in het Zuidwesten van de aarde. Het beste vlieg je dadelijk gewoon door en ga je na 150 km met een heel scherpe bocht naar links en na 30 km weer met een heel scherpe bocht naar rechts. Je zit op de goede weg als je in de verte weer blauwe lucht en de zon ziet.”

“Oh, gelukkig,” zei ik tegen hem. “Zijn de bewoners daar wat leuker en gezelliger, of zijn ze net als hier?” Weer lachte de hond. “Daar zijn ze heel aardig en vriendelijk en ze zijn wat geler en bruiner. Ik denk dat jij je er wel zult vermaken, want ze houden van kleuren en die heb jij genoeg!” Ik bedankte de hond en vloog weer verder, precies zoals hij mij had uitgelegd. Inderdaad zag ik na een tijdje weer de blauwe lucht en de zon en toen voelde ik een heleboel gekriebel op mijn neus en werd ik wakker.” De Koningin, Tedra, Pico en zelfs de paarden hadden ademloos zitten luisteren. “Wat een bijzondere en heldere droom Simba,” zei de Koningin. “Nu weten we waar we Anika kunnen vinden! Ik heb inderdaad weleens gehoord van de planeet aarde, maar die is qua tijd en ruimte heel ver van ons af. Als het daar is waar Anika woont, dan zou ik niet weten hoe we er komen, want ik weet helemaal niet hoe we die tijd en ruimte kunnen overbruggen.”

Violetta in Regenboogland

Ze begon te huilen. "Als we Anika niet kunnen vinden, zullen we ook nooit achter het geheim van Violetta komen!" De anderen wisten niet wat ze moesten doen en probeerden haar een beetje te troosten. Ineens sprong Pico op. "Ik weet het," schreeuwde hij, "ik neem mijn paard Okermoker en vlieg met hem naar mijn oom. Mijn oom heeft nog de ouderwetse toverkunst geleerd en weet vast wel hoe we in de andere tijd en ruimte kunnen komen. Als ik snel ben kan ik op een dag heen en terug zijn en ben ik voor het avondeten weer hier." De Koningin kreeg niet eens de kans om te antwoorden, want voordat ze het wist was hij al op zijn paard gesprongen en vloog weg. "Ach ja, die Pico," glimlachte ze door haar tranen heen, "laten we maar hopen dat hij straks met goed nieuws terug is."

Pico vloog zo snel als hij kon. Zijn oom woonde in Regenboogland op ongeveer een halve dag vliegen afstand van waar ze zich nu bevonden. Hij had z'n oom al heel lang niet meer gezien, sinds dat hij voor de Koning was gaan werken en dat was nu drie jaar geleden. Na een tijdje gevlogen te hebben zag hij in de verte het huis van zijn oom liggen. Toen hij landde, stond oom al in de deuropening. Hij had Pico al van ver zien aankomen. Pico rende naar hem toe en begon direct het hele verhaal in geuren en kleuren te vertellen. Aan het eind van zijn verhaal zei oom: "De oplossing is niet zo moeilijk Pico. Jullie kunnen reizen in tijd en ruimte en dat doe je met je verbeeldingskracht."

"Verbeeldingskracht," zei Pico, "wat is dat?" "Verbeeldingskracht of gedachtekracht, het is maar hoe je het wilt noemen," antwoordde oom, "is heel simpel. Het betekent dat je heel sterk in iets gelooft en er vertrouwen in hebt dat het dan ook gebeurt. Je doet het als volgt; je sluit eerst je ogen en stelt je in gedachten heel sterk voor dat je al op de plaats bent waar je wilt zijn. Je zorgt dat je in je hoofd de plek van bestemming voor je ziet. Dan adem je vervolgens driemaal heel stevig in en uit, draait een rondje en vervolgens ben je daar waar je wilt zijn. Pas wel op, dat je tussendoor niet aan iets anders denkt, want dan zou je weleens voor rare verrassingen kunnen komen te staan!" Pico sprong zijn oom in de armen en omhelsde hem stevig. "Dank u, dank u," riep hij! "Ik vlieg nu weer zo snel mogelijk terug. Wat zal de Koningin blij zijn!" Hij rende naar zijn paard en was zo opgewonden dat hij niet eens meer hoorde wat zijn oom hem nariet: "Let goed op met waar je aan denkt," schreeuwde oom, "er zijn al heel wat mensen daardoor op de verkeerde plaats beland!" Pico sprong zijn oom in de armen en omhelsde hem stevig. "Dank u, dank u," riep hij! "Ik vlieg nu weer zo snel mogelijk terug. Wat zal de Koningin blij zijn!" Hij rende naar zijn paard en was zo opgewonden dat hij niet eens meer hoorde wat zijn oom hem nariet: "Let goed op met waar je aan denkt," schreeuwde oom, "er zijn al heel wat mensen daardoor op de verkeerde plaats beland!"

Violetta in Regenboogland

Hoofdstuk III - Op weg naar de aarde

De Koningin en Tedra hadden op het houtvuur wat te eten gemaakt voor Pico en zijn paard Okermoker. Die had zo hard gevlogen dat ze weer heel snel terug waren. Pico at met smaak gegeten en toen vertelde hij wat oom hem had verteld. “Dus als ik het goed begrijp,” herhaalde de Koningin, “moeten we ons heel sterk voorstellen dat we al op die plek zijn en dan met gesloten ogen drie maal heel diep in en uit ademen, een rondje draaien en dan zijn we er?”

“Ja,” zei Pico, “zo heeft oom het wel verteld.” En als een van ons per ongeluk tussendoor aan iets anders denkt en daar dan belandt?” vroeg Tedra. “Wat moeten we dan doen?” “Als dat gebeurt,” zei de Koningin, “probeer je het opnieuw en dan wachten we net zo lang op de goede plek totdat we er allemaal zijn.” Tienie-mienie, het paard van de Koningin, hinnikte: “Hoe komen wij er dan?” Daar moest de Koningin even over nadenken. “Wij gaan naast jullie staan en trekken aan jullie oor wanneer we aan de plek denken waar we naartoe gaan. Jullie volgen ons dan gewoon vanzelf.” Dubbelpaars sloeg met haar benen achteruit. “Ik vind het maar eng,” hinnikte ze, “stel ik denk per ongeluk aan een lekkere baal stro en ik sta even later in de stal bij de Koning?”

“Doe toch niet zo moeilijk,” riep Pico boos, “zo schieten we natuurlijk niet op. Laten we het gewoon maar proberen, het lukt vast wel.” Maar de paarden waren onrustig geworden en ineens was iedereen door elkaar aan het praten en schreeuwen. “Ho, stop!” riep de Koningin. “Zo komen we er nooit! Zijn jullie soms vergeten waarom we dit allemaal ondernemen? Het gaat om Violetta,” zei ze streng. “Nu houdt iedereen zijn mond en geeft mij vijf minuten om rustig te kunnen nadenken.” Ze beende met grote stappen weg en zocht een rustig plekje in het bos.

“Als ik niet mijn hoofd erbij houd,” mompelde ze in zichzelf, “wordt deze onderneming helemaal niets. Hoe ga ik dit nu oplossen?” Ze sloot haar ogen en bleef vijf minuten onbeweeglijk zitten. Toen ze terugkwam keek ze alweer wat opgewekter. De anderen keken haar een beetje beteuterd aan. “Het spijt ons Koningin,” zei Simba zachtjes. “Het is al goed,” zei de Koningin. “Ik weet de oplossing. We gaan eerst een oefening met gedachtekracht doen om te kijken of het ons lukt. Ik stel voor dat we als eerste plek de waterbron kiezen. Dat is niet zo ver hier vandaan en een goede manier om te kijken of het lukt. Degene die straks niet bij de waterbron staat en per ongeluk ergens anders terechtkomt, zorgt ervoor dat ie zo snel mogelijk alsnog naar ons toe komt. Probeer het net zolang totdat je er bent. Ondertussen blijft iedereen die het wel lukt om bij de bron te komen wachten totdat we er allemaal zijn. Begrepen?” “Ja,” riepen ze allemaal. “En nog iets,” zei de Koningin, “concentreer je goed op je doel, dan kan er niets mis gaan.”

Violetta in Regenboogland

Een ieder nam zijn paard bij de teugels en Simba nam Violetta weer in haar mandje. De Koningin nam de leiding. "Ik geef de instructies," zei ze. "Doe allemaal je ogen dicht en denk aan de waterbron. Stel je voor dat je er al staat en dat je het water uit de bron voor je ziet. Houd dat beeld vast en adem nu drie maal heel diep in en uit. Trek dan aan het oor van je paard en als je dat gedaan hebt maak je samen een rondje en Simba draait zelf."

Iedereen deed precies wat de Koningin zei en toen zij na een aantal minuten weer haar ogen opende, stond ze inderdaad met haar paard bij de waterbron. Naast haar stonden Pico met zijn paard Okermoker en Tedra met Dubbelpaars. Alleen Simba was nergens te bekennen. "Waar zou Simba nu weer zijn," bromde Pico. "Hij is zo speels, ik durf te wedden dat hij heel ergens anders terecht gekomen is!" "Laten we maar blijven wachten zoals afgesproken," zei de Koningin. "Hij moet het toch leren. Stap maar af en ga zitten. Wie weet hoe lang het nog duurt!"

Inderdaad, Simba liet erg lang op zich wachten. Uiteindelijk, na ruim een uur, stond hij ineens bij de waterbron. "Oh," riep hij zenuwachtig. "Ik was helemaal verdwaald. Eerst moest ik denken aan al die lekkere hapjes bij de Koning en ineens zat ik bij hem aan de lunch. De Koning was zo verbaasd dat hij me pas weer liet gaan nadat ik hem mijn verhaal had verteld. Daarna dacht ik per ongeluk aan Zaza, mijn vriendinnetje en prompt kwam ik natuurlijk bij haar terecht. Ze was zo blij me te zien, dat ook zij mij niet direct liet gaan. Toen dacht ik wel heel sterk aan de bron, maar vergat ik het rondje te draaien en daarna wist ik helemaal niet meer hoe het zat. Uiteindelijk kon ik mezelf rustig houden en hier ben ik dan." "Och Simba," zei Pico, "je wilt ook altijd alles veel te snel doen. Als je vooral op je ademhaling let en je rondje niet vergeet zal het de volgende keer vast beter gaan!" Simba keek een beetje angstig naar de Koningin. "Als het nu toch weer fout gaat," zei hij zielig, "en ik heb Violetta bij me in haar mandje, wat dan?"

“Dan denk je heel hard aan mij en dan zul je me altijd vinden,” zei de Koningin en ze pakte zijn kop vast en droogde de tranen die uit zijn mooie blauwe ogen liepen. “Nu wil ik geen tijd meer verspillen,” zei ze toen, “want straks is het helemaal donker. We gaan ons klaarmaken voor de grote reis.

Laten we naast elkaar gaan staan en onze handen vasthouden, en jij Simba, jij bijt je vast in de staart van Tienie-mienie. Alleen bij het ronddraaien laten we elkaar los.” “Maar ik weet niet zo goed wat ik me erbij voor moet stellen,” zei Tedra. “Ik heb Anika en het Amazonebos nog nooit eerder gezien. Waar denk ik dan aan?” “Stel je maar een bos voor met prachtige groene bomen, veel gekleurde vogels en een plek waar we allemaal samen zitten,” antwoordde de Koningin. “Dan komen we zeker bij elkaar. Denk erom, degene die het niet lukt, blijft het proberen en aan mij denken. Afgesproken?” “Afgesproken!” zeiden ze in koor. Ze sloten hun ogen en gaven elkaar een hand. Als je erbij was geweest had je kunnen zien hoe ze één voor één verdwenen en er een lege plek ontstond bij de waterbron...

Hoofdstuk IV - Een bijzondere ontmoeting in het bos

“Waaaaaw, waaaaw, oewaaaaaw...” klonk het door het bos. “Help me, help me, ik zit vahast!” De Koningin opende haar ogen. Waar was ze in hemelsnaam en wat hoorde ze toch? Een beetje versuft keek ze om zich heen en ontdekte naast zich Pico en Tedra die lagen te slapen. “Oewaaaaw, help me toch!” klonk het weer. Langzaam stond de Koningin op en liep in de richting van het geluid. “Waar ben ik toch,” dacht ze ondertussen, “ik ken dit bos helemaal niet.” Ineens zag ze in een hoge boom Simba hangen, helemaal scheef en in zijn bek het mandje van Violetta. De Koningin schrok en rende naar de boom. “Wat doe je daar,” schreeuwde ze naar Simba, “waar is Violetta?” “Ik weet niet waar ze is,” riep Simba half-huilend, “ik hang vast aan een boomtak! Mijn ene vleugel doet zo zeer en ik kan hem niet meer gebruiken.” “Wat ben je toch een oen,” zei de Koningin een beetje boos, “kun je nu nooit eens iets normaal doen? Er is altijd wel iets met je aan de hand.”

Simba begon nu echt te huilen. Dikke tranen biggelden over zijn behaarde wangen. “Ik kan er echt niets aan doen,” stamelde hij, “ik heb alleen maar aan het Amazonebos gedacht en dat ik bij u wilde zijn en ben zomaar in deze boom beland. Ik begrijp er niets van dat Violetta uit haar mandje is gevallen, want voordat ik aan de tak bleef hangen, zat ze er nog in.” “Dan kan ze ook niet ver zijn,” zei de Koningin beslist. “Als je het mandje in je bek had toen je in de boomtak belandde dan moet ze hier wel in de buurt zijn. Ik stuur de paarden erop uit om de boel te verkennen en laat ze over het gebied vliegen, dan vinden we haar snel genoeg.”

Ze rende terug naar de paarden en maakte Pico en Tedra wakker. “Vlug, vlug,” riep ze, “laat de paarden opstijgen om Violetta te zoeken, ze is uit haar mandje gevallen!” Pico bracht de paarden in gereedheid. “Ga maar gauw,” zei hij, “jullie moeten Violetta zoeken.” De paarden bleven stokstijf staan. “Schiet op!” Pico werd ongeduldig. “Wat staan jullie daar nou?” “Het gaat helemaal niet,” zei Okermoker, “mijn vleugels doen het niet meer, ik kan niet vliegen!” “Wij ook niet,” zeiden Tienie-mienie en Dubbelpaars, “het lijkt wel of onze vleugels lam zijn.” “Hoe kan dat nou,” riep Pico, “dat bestaat toch niet!”

“Toch is het zo,” zei Okermoker, “mijn vleugels werken gewoon niet meer.” Verslagen keken ze elkaar aan. “Wat doen we nu?” “Laten we eerst Simba uit de boom helpen.” zei Tedra, “Misschien weet hij wel een andere oplossing.” Nadat Simba kreunend en steunend uit de boom was geholpen gingen ze in een kring bij elkaar zitten. “Ik ben bang dat mijn vleugels het ook niet meer doen,” zei Simba, “en dat ik daarom de pech had net in die boom te vallen.” “Het kan best zo zijn,” bromde hij, “dat we op deze planeet aarde helemaal niet kunnen vliegen en dat we dat alleen kunnen in Regenboogland. We kunnen de paarden via de grond laten zoeken en misschien vinden we wel iemand die ons kan helpen.”

“Oh, zoek je hulp, flinke jongen?” hoorde Simba ineens achter zich krauwen. Op een tak van een boom zat een prachtige vogel met rode, gele en groene kleuren. “Wie ben jij?” vroeg Simba verbaasd. “Ik ben Olly en ik ben een Amazonepapegaai,” sprak de vogel. “Ik woon hier al heel lang. Naar wie zijn jullie op zoek?” vroeg hij nieuwsgierig en knipoogde naar Simba.

Violetta in Regenboogland

De Koningin moest om hem lachen. “We zoeken mijn dochtertje,” zei ze tegen Olly. “Heb jij haar soms gezien? Ze is violet van kleur en nog maar heel klein en zat in een mandje op Simba’s rug toen wij hiernaar toe kwamen.” “Ik heb haar niet gezien hoor,” zei Olly, “maar ik vlieg wel even naar Bobo, de baviaan. Hij woont vlakbij de boom waar Simba is geland en weet vast wel meer.” Kwetterend vloog hij al weg. “Wat een rare snoeshaan,” zei Simba, “hij denkt zeker dat ie slim is.” “Ik hoop het wel,” lachte de Koningin. “Laten we maar aardig tegen hem zijn, tenslotte is hij nu nog de enige van ons die kan vliegen!” Sip keken de paarden en Simba voor zich uit. Als je hier op aarde niet kon vliegen dan hadden ze ook geen zin er lang te blijven.

Na een half uurtje kwam Olly alweer aangevlogen. “He chickies,” riep hij, “raad eens wat? Jullie Violetta is bij Bobo! Ze hing aan een tak en hij heeft haar meegenomen naar zijn vrouw om haar wat melk te geven. Loop maar achter mij aan, dan gaan we haar halen, het is hier niet zo ver vandaan.” “Alleen Tedra en ik gaan mee,” besliste de Koningin. “Het heeft geen zin om met z’n allen te gaan. Jullie wachten hier op ons.” Samen met Tedra beende ze snel achter Olly aan. Olly vloog kwetterend van boom tot boom. “Raar hoor,” zei hij tegen Tedra en de Koningin, “dat jullie helemaal niet kunnen vliegen, maar jullie hebben wel prachtige kleuren aan!” “Zo zien we er allemaal uit waar wij vandaan komen,” zei Tedra. “We zijn van Regenboogland, dat is hier heel ver vandaan in een andere tijd en ruimte.” “Nooit van gehoord,” krauwde Olly, “trouwens ik heb ook nog nooit gehoord van andere tijd en ruimte. Hoe bedoel je dat?” vroeg Olly.

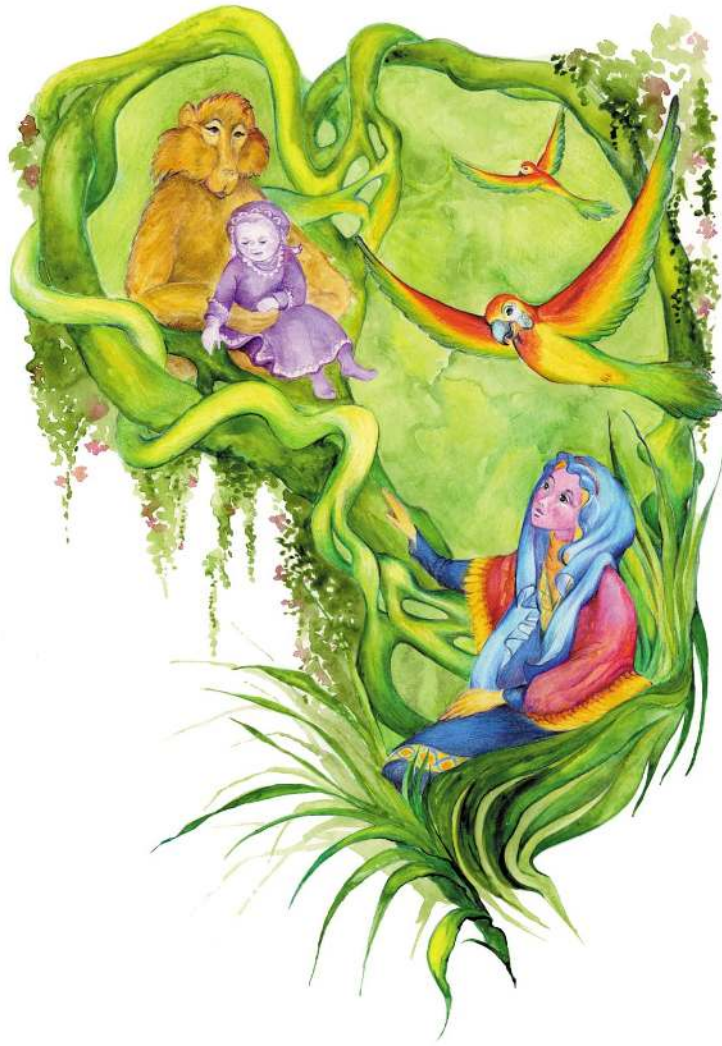
“Gewoon,” zei Tedra, “een andere dimensie. Als je reist in de tijd kom je op heel andere plekken, zoals bijvoorbeeld in Regenboogland.” “Hm,” zei Olly, “zal wel. Waarom komen jullie dan hier naartoe?”

Violetta in Regenboogland

“Omdat we op zoek zijn naar Anika, de boomvrouw,” nam de Koningin het gesprek over. “Zij moet ons helpen, of beter gezegd, we hopen dat zij ons kan helpen. Mijn dochtertje Violetta, die nu bij Bobo is, heeft een paarse kleur en het is in Regenboogland nog nooit voorgekomen dat er iemand zonder regenboogkleuren werd geboren. Mijn man, de Koning van Regenboogland, heeft er grote problemen mee dat ze anders is en vindt het een schande voor zijn volk. Alleen als ik achter de betekenis van haar kleur kom, kan ik hem misschien op andere gedachten brengen.”

“Wat een zeur zeg, die man van jou,” giebelde Olly. “Wat maakt het nu toch uit wat voor ’n kleur je hebt!”

De Koningin zweeg beduusd, ja, daar had ze niet van terug. “We zijn niet allemaal hetzelfde hoor,” zei Tedra snibbig, “wij hebben de Koning ook niet zelf gemaakt.” “Ha, ha,” gilte Olly, “da’s een goeie. Dat jullie Koning maar blij is dat ik niet bij hem in de buurt ben, want dan had ik hem eens flink in z’n billen geprikt met mijn snavel.” De Koningin kon weer om Olly lachen. Eigenlijk bedoelde hij het allemaal niet zo kwaad. “Zijn we er haast,” vroeg ze hem hoopvol. “Ja hoor,” riep Olly, “zie je die grote boom daar met die dikke groene takken? Dat is het huis van Bobo.”

Bobo sprong naar buiten. Hij had het gekir van de papegaai al gehoord. “Zo druktemaker,” zei hij met een zware stem. “Zijn dit de mensen die voor het kindje komen?” “Jaah,” riep de Koningin luid, “ik ben haar moeder en ik ben zo blij dat je haar hebt gered uit de boom en haar verzorgd hebt.” “Dat heeft mijn vrouw Kicki gedaan,” zei Bobo trots. “We hebben zelf tien kinderen opgevoed, dus we weten wel hoe dat gaat!” Ondertussen kwam Kicki met Violetta op haar buik gebonden uit de boom geklauterd. Luid kirrend trok Violetta aan de oren van de baviaan-vrouw. “Volgens mij heeft ze het erg naar haar zin,” riep Olly. “Zeg Kicki, het lijkt wel of je een paarse trui aan hebt!” Luid lachend vloog hij weg. “Dag chickies!” riep hij nog van ver, “jullie komen er verder zelf wel uit he?!” “’t is me er eentje hoor,” zei Bobo, “’t is een aardige vogel maar soms zou ie eens wat vaker zijn snavel moeten houden!”

De Koningin was ondertussen snel naar Kicki toegelopen en had Violetta in haar armen genomen. “Mijn lieve kleine meisje,” zei ze zachtjes, “gelukkig heb ik je weer in mijn armen.” Met de tranen in haar ogen keek ze naar Bobo en Kicki. “Dank jullie wel voor alle goede zorgen,” zei ze. “Nu gaan we weer gauw terug naar de anderen.” Tedra en de Koningin zwaaiden nog eens uitbundig en liepen snel dezelfde weg terug. Pico, Simba en de paarden waren blij ze weer te zien met Violetta. Pico bond het mandje weer op Simba’s rug en de Koningin legde Violetta erin. “Nu kunnen we weer verder,” zei ze, “we hebben tenslotte een belangrijke taak voor ons. Anika kan nu echt niet meer ver zijn.” Daar ging het hele gezelschap weer op pad. De paarden liepen achteraan, daartussen de Koningin met Tedra, en Pico en Simba liepen samen voorop.

Simba zei zachtjes tegen Pico: "Weet jij eigenlijk waar we naar toe moeten? Ik heb echt geen flauw idee waar we zijn en waar we Anika kunnen vinden." "Nee," fluisterde Pico, "ik ook niet. Maar vroeger toen ik nog klein was en iets niet zo goed wist zei mijn oom altijd dat ik gewoon mijn gevoel moest volgen en dat dat altijd goed zou zijn. Mijn gevoel zegt me nu dat we de juiste weg volgen." "Hoe weet je nou of je gevoel goed is," vroeg Simba, "kun je dat voelen of ruiken of zien?" "Ja," antwoordde Pico, "da's een goeie vraag. Het gevoel, of je intuïtie, zo kun je het ook noemen, geeft je een prettig gevoel in je lichaam, of een onprettig gevoel als het niet klopt. Dat kun je overal voelen: in je buik, in je hart, in je hoofd. Eigenlijk weet je zelf wel het beste of het klopt of niet als je maar goed naar jezelf luistert. Zo heeft mijn oom het aan mij uitgelegd en ik voel me al de hele tijd goed sinds we deze weg zijn ingeslagen!" "Knap hoor," zei Simba weer, "maar ik geloof wel dat ik begrijp wat je bedoelt. Een tijdje geleden voelde ik me heel raar in mijn buik toen ik mijn vriendinnetje ging opzoeken. Ik kwam bij haar aan en wat bleek? Ze was van een rots gevallen en had haar pootje verstuikt! Ik was precies op tijd om te helpen en omdat mijn buik zo raar deed heb ik me erg gehaast om bij haar te komen." "Zie je wel, dat het werkt," zei Pico. "Als je er maar op vertrouwt. Trouwens, mijn oom heeft me nog een trucje geleerd. Als je het echt niet weet of voelt kun je ook om hulp vragen

Dan krijg je vanzelf een teken en dat kan van alles zijn." "Nou," zei Simba weer, "ik ben blij dat jij dat allemaal hebt geleerd van je oom. Zo weten we tenminste zeker dat we Anika vinden." "Dat klopt," zei Pico, "alleen weet je nooit van tevoren hoelang iets zal duren en dat is dan soms wel moeilijk." "Hoezo?" vroeg Simba. "Nou gewoon," zei Pico, "om je geduld te bewaren!" "Ja," zei Simba, "ik denk dat dat het moeilijkste is voor de Koningin. Tenslotte heeft de Koning haar een jaar de tijd gegeven."

Violetta in Regenboogland

Opeens voelde Simba natte spatten op zijn wangen. "Daar heb je het weer!" riep hij uit. "Al dat water dat hier gewoon uit de lucht komt vallen, net zoals in mijn droom." "Dat heeft mijn oom de laatste keer ook nog snel uitgelegd," zei Pico. "Waarom jij over dat water hebt gedroomd. Oom vertelde dat op andere plekken buiten Regenboogland er gebieden zijn waar water nodig is. Regen is de naam voor dat water. Het ontstaat in de lucht en de wolken. De planten, bomen, dieren en mensen die hier wonen hebben het nodig om te overleven. Als de zon altijd zou schijnen, zoals bij ons, zouden ze verdorren."

"Hm, Interessant", zei Simba. "Maar ik vind nu toch wel dat ik erg nat begin te worden en Violetta in haar mandje ook! Laten we een goede schuilplek zoeken, het is tenslotte ook al bijna avond en dan wordt het hier zo snel donker." "Ok," zei Pico. "Ga jij maar vooruit en zoek een goede plek dan informeer ik de anderen." De avond viel snel en ze waren zo moe dat ze allemaal heerlijk sliepen.

Hoofdstuk V Het teken van de waterlibellen

De volgende ochtend was Pico alweer voor dag en dauw wakker. "Opstaan!" riep hij, "We hebben vandaag weer een lange tocht voor de boeg."

"Ik zal gauw het ontbijt klaarmaken" zei Tedra ijverig, "daarna kunnen we gaan." Na een stevig en lekker ontbijt maakte iedereen zich klaar voor een nieuwe tocht. Pico en Simba gingen voorop, daarachter liepen Tedra en de Koningin en daar achteraan de paarden.

"Hoe lang denk je dat het nog duurt Pico?" vroeg de Koningin. "Ik weet het niet," zei Pico, "maar mijn neus jeukt al de hele tijd, ik krijg het gevoel dat we binnenkort wel een of andere aanwijzing krijgen." "Daar vertrouw ik dan maar op," zuchtte de Koningin, "mijn voeten beginnen zo langzamerhand pijn te doen, ik ben helemaal niet meer gewend zo lang te lopen."

"Maar u kunt toch gerust op één van de paarden gaan zitten," zei Simba verbaasd. "Ach ja, wat stom van me," lachte de Koningin. "Ik ben zo gewend te vliegen met de paarden dat ik helemaal vergeet dat ik er ook gewoon op kan rijden." Snel sprong ze op Tieniemienie. "Hè, hè, dat doet goed."

Ondertussen had Pico zijn oren gespitst. "Hoor jij dat ook," vroeg hij Simba, "dat geluid?" "Wat voor geluid," bromde Simba, "ik hoor alleen wat gerommel maar dat is m'n buik!" "Ach jij," zei Pico. "Stil nu en luister toch eens goed. Ik hoor een heel hoge toon, alsof er iemand aan het neuriën is." Simba spitste zijn oren. "Ja inderdaad," zei hij zacht, "nu hoor ik het ook!" Het geluid leek steeds dichterbij te komen. Het was een hoge, zachte, zoemende toon.

Ineens zagen ze voor zich wel honderden libellen samen vliegen en het geluid werd nog sterker. “Dat is het!” zei Pico. “Daarom kriebelde mijn neus zo. Dit is het teken!” “Waar heb je het nu weer over,” bromde Simba, “ik kan je even niet volgen hoor.” “Weet je nog wat ik je gisteren vertelde over je gevoel volgen en dat je dat in je lichaam voelt en dan, als je het echt niet meer weet, mag je om een teken vragen,” riep Pico opgewonden. “Nou, vanmorgen wist ik echt niet meer waar ik naartoe moest lopen en omdat mijn neus ging kriebelen, dacht ik ja, vooruit, ga je neus maar achterna en misschien krijg ik onderweg wel een teken.

Daar zijn ze nu, vlak voor onze neuzen! De libellen wijzen ons de weg. Kijk maar, ze wachten steeds totdat we dichterbij zijn en vliegen dan weer een stukje verder.” Simba’s bek viel open van verbazing. “Geweldig,” lachte hij, “ik ben zo blij dat jij dat allemaal weet! Nu gaan we vast gauw Anika vinden.” “We zullen zien,” antwoordde Pico. “Alles wat we tot nu toe zeker weten is dat we op de juiste weg zijn!” Opgetogen huppelde hij naar de Koningin. “We zitten op de goede weg,” juichte hij. “Hm, interessant,” zei Simba

“Tedra als jij op Dubbelpaars klimt, dan neem ik Okermoker zodat we iets sneller kunnen gaan.” Simba zette er nu ook een stevige pas in. “Die Pico is toch een heel slimme knaap,” dacht hij. “Als dit avontuur achter de rug is, wil ik ook wel eens iets van zijn oom leren!” Pico had Simba ondertussen weer ingehaald. “Kom op Simba,” riep hij, “de libellen gaan sneller, laten we ons tempo verhogen.” Violetta lag nog steeds heerlijk in haar mandje op Simba’s rug en keek met grote ogen naar de libellen. Zo’n wirwar van kleuren had ze nog nooit gezien. Ze begon luid te kirren en te kraaien. “De kleine meid heeft er ook lol in,” grinnikte Simba. “Het is inderdaad een prachtig schouwspel, al die honderden libellen. Ik heb er nog nooit zoveel bij elkaar gezien!” “Vooruit Simba!” riep Pico. “Ze gaan nog sneller! Als jij nu voorop gaat lopen dan volgen wij vanzelf met de paarden.”

Het leek wel alsof ze uren liepen. Dwars door de bossen en langs beekjes, tot diep in de jungle en overal bleven de libellen voor hun vliegen. Totdat ze bij een waterval kwamen, daar hielden de libellen in, zwermde uiteen, op en over elkaar en bleven vervolgens op één plek in de lucht hangen. Pico hield zijn paard in. Ook de anderen stopten. “Wat doen ze nu,” zei Tedra, “wat heeft dit te betekenen?” “Wacht eens even,” zei Pico bedachtzaam, “het lijkt wel of ze een teken of een woord vormen, maar ik zie niet wat het is.” “Jawel,” schreeuwde de Koningin van achteren. “Ik zie het, het is een boom.” Ze had het nog niet gezegd of de libellen veranderde hun vorm. “Nu zie ik een pijl,” riep ze opgewonden, “een pijl die naar boven wijst!” Floep, daar gingen alle libellen. Ineens waren ze weg. “Waar zijn ze?” vroeg Simba verbaasd. “Waarom vliegen ze zo snel weg?” Verslagen zaten ze bij elkaar. “Wat nu,” vroeg Tedra, “wat gaan we doen?” “Logisch nadenken,” zei de Koningin, “en stap voor stap alles doornemen. Eerst zag ik een boom, dat moet Anika zijn. Daarna zag ik een pijl die omhoog wees.” “Maar we kunnen toch niet omhoog gaan,” zei Simba somber. “Onze vliegfunctie is hier uitgeschakeld” “Dat klopt,” zei Pico, “dus heeft het iets anders te betekenen.” Hij stond op en keek naar de plaats waar de libellen het laatst in de lucht hingen. “Als ze op deze plek een pijl aanwijzen die omhoog gaat,” zei hij peinzend, en stak zijn vinger omhoog, “dan...” “Kijk,” zei hij tegen de anderen. “Ik ben de pijl en ik wijs omhoog. Welke richting denken jullie dienen we dan op te gaan?” Het bleef stil en niemand zei iets. De Koningin slaakte een zucht

“Ik weet het niet,” zei ze, “wat zou het toch kunnen betekenen?” Tedra sprong op. “Achter je ligt de waterval,” zei ze opgewonden tegen Pico. “Misschien bedoelen de libellen wel dat we bij de waterval omhoog moeten gaan!” “Maar dat is onmogelijk,” zei Simba weer, “we kunnen niet vliegen en omhoog zwemmen lukt ook niet.”

“Ik ga op onderzoek uit,” zei Pico. “Ik neem Okermoker mee en ga zoeken of er een paadje langs de waterval omhoog loopt. Jullie blijven hier. Als ik een pad ontdek geef ik een fluitsignaal en dan volgen jullie mij.” “Dat lijkt mij een prima idee,” zei de Koningin. “Ga maar gauw.” Pico stoof weg op Okermoker en de anderen keken hem in spanning na. Er verstreken wel tien minuten. Toen klonk ineens zijn fluitsignaal. “Jaaaah,” gilden ze allemaal, “d’r is een pad, jippiieeee!”

Ze sprongen te paard en met Simba voorop renden ze naar Pico toe. Er liep inderdaad een heel klein paadje langs de waterval omhoog. Langs het pad stonden struiken met heerlijke blauwe bessen. Simba had al een hele blauwe bek, zoveel had hij van de lekkere vruchten gegeten. Langzaam sjokten de paarden omhoog. Pico, Tedra en de Koningin liepen nu naast de paarden, want het pad was erg steil. Het zweet gutste langs hun gezichten. “Jongen, jongen,” zuchtte Pico. “Die libellen laten ons wel klimmen hoor!” Hijgend liep hij het laatste stukje omhoog en kwam als eerste boven bij de waterval aan. “Oh!” riep hij. “Komen jullie eens gauw kijken, het is hier zo mooi!” Toen de anderen naast hem stonden zwegen ze allemaal van verbazing. Ze stonden boven op de berg waar de waterval ontsprong en keken uit op een groot en groen dal.

Overal groeiden prachtig gekleurde bloemen in de wei: rode, gele, witte, paarse en blauwe. Er liep een rivier door het midden en langs de oevers stonden grote, oude bomen. Het was een gefluit van jewelste, want in elke boom zaten wel twintig bont gekleurde vogeltjes en op de bloemen zaten honderden bijen genoeglijk te zoemen. Het was zo’n mooi schouwspel dat ze er allemaal stil van werden. “Joehoe,” hoorden ze ineens roepen. “Joehoe, hier ben ik!” Verbaasd keken ze rond. “Ik zie niemand,” zei Tedra, “wie roept daar nou?” “Joehoe,” klonk het weer, “ik ben hiehier.” “Daar,” riep Pico, “er zwaait iets naar ons vanuit de rivier. Kom op,” zei hij, “pak je paard en volg mij.” Hij sprong op Okermoker, de anderen volgden hem, en galoppeerde naar beneden. Toen hij vlak aan de rivier was, sprong hij van zijn paard en liep naar het water toe. “Wat zijn jullie langzaam zeg,” hoorde hij iemand zeggen.

Violetta in Regenboogland

Verbaasd keek hij voor zich. In de rivier zwom een grote schildpad die naar hem toe gleed over het water. “Ik heb nog nooit zulke langzame mensen gezien,” zei de schildpad weer een beetje plagend. “Wie ben jij,” vroeg Pico? “Ik ben Roetie, een waterschildpad en ik woon hier al heel lang in deze rivier, samen met mijn familie. Ik wist dat jullie gingen komen,” zei Roetie, “want dat hebben de libellen mij verteld.” “Jij zoekt Anika hè,” sprak hij tot de Koningin. “Ja,” zei de Koningin, “dan heb je zeker ook wel gehoord dat het om Violetta gaat, mijn dochterje.” “Tuurlijk,” zei Roetie, “hier blijft niets geheim hoor! Olly heeft al een tijdje geleden het nieuws verspreid van jullie komst en dus zijn alle dieren en planten op de hoogte.” “En de mensen?” vroeg Tedra. “De mensen niet,” zei Roetie. “Ik weet dat het in jullie land anders is, maar hier kunnen de mensen niet met de dieren en de planten spreken en dus horen ze ook nooit het nieuws.” De Koningin moest erom lachen. “Misschien is dat maar beter ook,” zei zij. “Precies,” zei Roetie, “zo is dat. Nu ga ik jullie vertellen waar je Anika kunt vinden. Maar er is één ding dat jullie mij van te voren moeten beloven.” “Wat is dat?” vroeg Simba. Roetie keek hem aan en begon te lachen. “Jij houdt geloof ik nogal veel van blauwe bosbessen hè?” Nu lachte iedereen. Simba’s bek en tanden waren helemaal blauw.

“Ik zal je zeggen wat dat is,” vervolgde Roetie. “Mochten jullie nu toch een mens tegenkomen, dan zeg vooral niet dat je met mij hebt gesproken. Je kunt anders in grote problemen raken.” “Ok,” zei de Koningin, “we beloven je dat plechtig met onze handen op onze harten.” “Goed,” zei Roetie, “luister dan heel goed. Als je hier de wei doorwandelt kom je uit bij een nieuwe reeks bergen. In de middelste berg loopt een tunnel. Die tunnel ga je door. Let op want het is er stikdonker, je ziet helemaal niets. Als je de tunnel uit bent kom je in de vallei van de zeven sterren. In de nacht zul je merken waarom deze vallei zo heet. Daar loopt een pad links naar het bos. Volg dat pad totdat je in het bos bent en eenmaal daar aangekomen krijgen jullie hulp van Kaatje.” “Kaatje?” vroeg Pico, “wie is dat?” Zij woont in een boom vlakbij Anika en zij zal jullie naar haar toe brengen.” “Gelukkig,” zuchtte de Koningin, “ik dacht al dat er nooit een einde aan onze zoektocht zou komen.” Roetie moest lachen. “Ja,” zei hij, “soms gaat alles niet zo snel als je zou willen, hè? Ik heb er ook weleens last van!” Hij dook onder water en zwom weg. De anderen keken hem na en zwaaiden hem uit. “Dag Roetie, dank je wel!” “Zo,” zei de Koningin, “we zijn een heel belangrijke stap verder. Ik stel voor dat we bij die boom verderop de nacht doorbrengen en eerst eens even wat lekkers eten. Ik weet niet hoe het met jullie staat, maar ik heb honger en ben ook al aardig moe.” En zo bleven ze die nacht aan de rand van de rivier slapen om de volgende morgen weer uitgerust verder te kunnen gaan.

Hoofdstuk VI De Vallei van de 7 sterren

Zoem, zoem, klonk het bij Simba's neus. Zoem, zoem. Geïrriteerd sloeg Simba in zijn slaap met zijn poot. "Au," riep hij toen heel hard, "ik word in mijn neus gestoken!" Nu was iedereen wakker. "Dat krijg je met zo'n blauwe bosbessenneus," bromde Okermoker. "Als ik een bij was kwam ik ook af op die zoete lucht." "Leuk hoor," zei Simba en liep naar de rivier om zijn neus te wassen. "Het is al laat," zei de Koningin, "want de zon staat hoog. Laten we maken dat we snel onze weg vervolgen." Binnen een kwartier was iedereen gereed voor vertrek. "Vandaag zullen we in een andere volgorde lopen Pico," zei de Koningin. "Het lijkt me beter dat jij nu achteraan gaat en Simba voorop, zodat we in de donkere tunnel aan beide kanten bescherming hebben." "Dat is goed," antwoordde Pico. Het gezelschap ging op weg. Ze waren al snel aan het einde van de wei en zagen de bergen voor zich liggen. Inderdaad was er een groot donker gat in de middelste berg. "Daar is de tunnel!" riep Simba. De anderen kwamen snel achter hem aan. "Oei," zei Simba, toen ze ervoor stonden. "

Het is wel erg donker hier, hoor!" "Straks zie je helemaal niets meer," grinnikte de Koningin, "maar we zullen er toch doorheen moeten. Weet je wat," zei ze opgewekt, "laten we gewoon heel hard zingen als we bang zijn." Simba liep heel voorzichtig een paar passen naar binnen. "Oei, oei, oei," riep hij, "ik geloof dat ik maar vast begin met zingen!" "Kom op," zei Tedra, en ze sprong van haar paard. "Aan het einde van de tunnel is het licht. Houd dat maar in gedachten en dan komen we er samen wel uit." Dapper liep ze achter Simba aan. De Koningin en Pico volgden haar met de paarden aan de teugels. Toen ze allemaal binnen stonden, zei Pico: "Zijn we er allemaal klaar voor?" "Ja hoor," antwoorde Simba, "alles is prima hier voorop, maar als jullie het niet erg vinden dan begin ik nu wel vast te zingen." Hij zette een liedje in, terwijl hij stap voor stap verder de tunnel inliep.

Stap voor stap, weet je dat je zo het beste verder komt ook al zie je even niets meer straks zien wij de zon alweer!

De anderen begonnen mee te neuriën. Na een tijdje zongen ze allemaal Simba's liedje mee. De tunnel was inderdaad erg lang. Het leek wel alsof ze uren liepen. Stap voor stap gingen ze door de tunnel en hielden de teugels van de paarden goed vast.

"Violetta vond het allemaal spannend. Ze lag wat mee te kraaien in haar mandje en genoot van het gezang van de rest. "Wat is dat toch een lief kind," dacht Simba. "Ik hoop maar dat Anika goed nieuws over haar heeft, anders is deze reis helemaal voor niets geweest. Stap voor stap, weet je dat," bromde hij verder. Hé, wat was dat daar? Hij dacht even dat hij een streepje licht zag. "Volgens mij zijn we er bijna!" riep hij naar achter.

Ja hoor, het werd nu echt minder donker en in de verte zag hij duidelijk de contouren van een ring van licht. "Jodelodelie," riep hij. "Ik zie het einde van de tunnel! Nog even, en dan hebben we het gered!" Ze stapten nu allemaal wat sneller door, blij als ze waren om spoedig weer het licht te zien. Zelfs de paarden waren opgetogen weer buiten te staan. "Jeetje," riep Tedra, "ik heb nog nooit in zo'n lange en donkere tunnel gelopen. Dat vond ik best wel spannend en eng!" "Nou ik ook hoor," antwoordde de Koningin. "Ik vind dat we allemaal heel dapper zijn geweest en ik wist ook niet dat we samen zo mooi konden zingen!" Ze moesten er allemaal erg om lachen en zo hard dat ze lagen te rollebollen in het gras. "Nou," lachte Pico, "dat was me wat. Maar nu heb ik honger. Laten we rusten en wat picknicken voordat we weer verder gaan." Dat deden ze. Want als je zo lang in het donker hebt gelopen en zo hard hebt gezongen krijg je heel veel honger!

Na een tijdje trokken ze weer verder. Pico galoppeerde hard met zijn paard door de vallei. Naast hem rende Simba, met nog altijd het mandje op z'n rug waar Violetta nu heerlijk in lag te slapen. "Wat is deze vallei ontzettend groot zeg," zei Simba. "We zijn nu toch al een hele tijd het linkerpad naar het bos aan het volgen, maar ik zie nog steeds geen bos!" "Laten we maar wat langzamer gaan," bedacht Pico. "De anderen raken teveel achterop en de nacht valt nu snel. Ik denk dat we beter een slaapplek kunnen gaan zoeken, maar ik wil dat eerst even met de Koningin overleggen." De Koningin kwam al dichterbij. "Pico," riep ze, ik denk dat we nu beter een slaapplek kunnen zoeken, want de nacht valt snel." Pico gaf Simba een knipoog. "Ik zei zojuist hetzelfde tegen Simba Koningin," antwoordde hij lachend. "Ik rijd wel even vooruit en zoek dan een geschikte plek."

Na een paar minuten stond Pico al naar ze te zwaaien. Hij had een mooie beschutte plek gevonden met een vuurplaats. "Ik denk dat hier wel vaker mensen overnachten," wees hij, "nu kunnen wij mooi deze vuurplaats gebruiken." Ieder zocht een geschikte en fijne plek uit om te slapen en Pico ging samen met Tedra hout sprokkelen voor het vuur. Na een tijdje hadden ze genoeg takken en liepen terug naar de vuurplek. "Zo," zei Pico, "dit is genoeg hout voor de hele nacht. Ik zal het vuur aanmaken." "Dan ga ik de soep voorbereiden," zei Tedra, "dan hebben we voor we gaan slapen nog wat warmes in onze buik." Zo gezegd, zo gedaan. Pico maakte een prachtig hoog vuur en Tedra een heerlijke soep. Binnen een uur zaten ze allemaal lekker van de soep te genieten en de paarden van het sappige gras dat een eindje verderop groeide. Ineens klonk er een geluid uit de struiken. Simba spitste zijn oren, hij had het natuurlijk weer als eerste gehoord. "Ik hoor voetstappen" zei hij "en het ruikt hier naar mens, volgens mij loopt er iemand in de struiken."

Hij had het nog niet gezegd of een klein mannetje met een groen hoedje op stak zijn hoofd door de struiken. "Hé hallo," zei hij onaangenaam verrast. "Wie zijn jullie en wat doen jullie hier? Dit is mijn vuurplaats waar ik altijd rust als ik ga jagen." "Jagen," vroeg Simba en hij trok z'n neus een beetje op. Wat rook deze mijnheer vreemd. "Wat is dat, jagen?" "Zeg jongeman," antwoordde het mannetje een beetje dreigend, "je houdt me toch niet voor de gek ofzo? Je weet toch zeker wel wat jagen is!" "Nee," bromde Simba en keek de man een beetje vals aan, "toevallig weet ik dat niet." De Koningin sprong snel op. "Mijnheer," zei ze netjes, "wij komen uit een vreemd land hier ver vandaan en weten inderdaad niet wat jagen is." "Waaah!" brulde de man. "Dat zal wel een raar land zijn zeg, als jullie daar nog nooit van gehoord hebben. Wat komen jullie hier eigenlijk doen?" vroeg hij opnieuw.

Pico gaf hem antwoord. "Wij zoeken Ani, uh aanni, uh aanisoraja," maakte hij er snel van. Oei, daar had ie zich bijna versproken. Roetie, de waterschildpad, had nog wel zo gezegd niet aan een mens te vertellen wat ze gingen doen. Nu moest hij snel iets verzinnen. "Aanisoraja," zei Pico, "is een heel zeldzaam kruid, wat alleen in uw land groeit en dat hebben we nodig voor de man van onze Koningin." Hij wees op de Koningin. Gelukkig speelde zij het spelletje mee. "Ja, weet u," zei de Koningin heel serieus, "mijn man heeft een zeldzame ziekte en alleen dit kruid kan hem redden." Ze keek bedroefd naar de man. "Oh," zei hij koeltjes, "nu ja dat zal wel. Ik heb er eerlijk gezegd nog nooit van gehoord. Maar goed, ik jaag op beesten en niet op kruiden." Pico zag zijn kans schoon de man af te leiden. "Mijnheer, u heeft ons nog steeds niet verteld wat jagen is." De man haalde een soort lange stok tevoorschijn, hield 'm omhoog, trok aan een ander klein stokje en er klonk een oorverdovende knal. "Hemeltjelief," riep Tedra, "ik schrik me suf. Wat doet u nou?"

“Dit, mijn kind,” grinnikte de man, “is een geweer en daarmee schiet ik dieren dood. Konijnen, herten, zwijnen, vogels, alles wat lekker is om te eten jaag ik op en schiet ik neer. Dat is mijn hobby en meestal doe ik dat ’s avonds, zodat de beesten mij niet kunnen zien. En dat noem je jagen, stelletje sufferds.” Boos keek hij het gezelschap aan. “Ik heb nog nooit mensen ontmoet die niet weten wat jagen is! Uit welk primitief land komen jullie eigenlijk? Wat zijn jullie ongelooflijk stom! Weet je wat,” zei hij, “ik neem niet eens de moeite om jullie hier weg te jagen. Blijf maar bij deze vuurplaats slapen en dan ga ik nu eindelijk eens op pad om te jagen. Ik ben al veel te lang opgehouden door jullie geklets!” Met grote boze passen beende hij weg.

“Nou ja zeg,” zei de Koningin verbaasd, “wat is dat voor een vreemd tiep?” “Ik ben blij dat hij weg is,” zei Simba “Ik vind dat hij stinkt en dat hij nare dingen vertelt.” “Wat zielig hè,” zei Tedra, “dat hij met die rare stok op dieren schiet. Ik vind het maar een gekke hobby.” “Ik ben blij dat Roetie ons heeft gewaarschuwd,” verzuchtte Pico, “ik had me al bijna versproken.” “Ja,” zei de Koningin, “we zullen in het vervolg heel voorzichtig moeten zijn als we mensen tegenkomen. Misschien zijn ze niet allemaal zo, maar we zijn in een vreemd land, dus laten we goed oppassen.” Snif, snif, klonk het naast hen. Dubbelpaars had grote tranen die over zijn neus biggelden. “Ik hoop niet,” zei hij, “dat deze jager één van onze vrienden tegenkomt vannacht.” Ze werden er allemaal stil van. In Regenboogland werd nooit gejaagd en ook geen enkel dier opgegeten.

Violetta in Regenboogland

Alle mensen en dieren die er woonden waren elkaars vrienden en hun voedsel kwam van de planten en de bomen. “Laten we blij zijn dat het in ons land anders is,” zei de Koningin. “Ik denk Dubbelpaars,” vervolgde ze, “dat onze vrienden wel weten hoe ze zich het beste voor deze man kunnen verstoppen. Kom, we gaan slapen. Leg je maar neer en kijk eens naar de sterren. We zouden bijna vergeten hoe mooi het hier is.” Tedra lag al op haar rug en keek omhoog. “Daar!” riep ze “ik zie de zeven sterren naar welke deze vallei is vernoemd. Wat een grappige vorm hebben ze! Het lijkt wel een steelpannetje.” “Och,” riep Pico, “maar dat is de grote beer. Die zie je bij ons alleen maar om de tien jaar. Wat grappig dat we ‘m nu ook hier zien!” Zo lagen ze allemaal een tijdje naar de grote beer en de andere sterren te kijken. En ze dachten aan Regenboogland en hoe fijn het zou zijn als ze weer snel terug zouden kunnen keren. En Tedra sliep bij Dubbelpaars en ze droogde de tranen die heel af en toe nog over zijn neus druppelden. Totdat ook hij sliep en Tedra als laatste haar oogjes sloot om te gaan reizen in dromenland.

Hoofdstuk VII Kaatje de wijze uil en het verhaal van Anika

Violetta in Regenboogland

Middenin een spannende droom schrok Tedra 's nachts wakker. "Hè, wat jammer," dacht ze, "het was net zo leuk. Ik hing ondersteboven in de grootste boom die er in dit land bestaat en een heel grote vogel zat boven me en prikte in mijn voeten. Het kietelde zo lekker!" Ze staarde in de donkere nacht en keek naar de zeven sterren. "Wat prachtig eigenlijk," dacht ze weer, "dat je de grote beer hier kunt zien en ook in Regenboogland." Ze keek naast zich naar Dubbelpaars. Gelukkig lag hij rustig te slapen. Wat was ie gisteravond verdrietig geweest. Tedra moest aan alle dieren denken die ze tot nu toe ontmoet hadden en die hen zo goed hadden geholpen. Die maffe papegaai Olly met z'n grote mond, lieve Bobo en Kicki, de bavianen die Violetta verzorgd hadden toen ze uit haar mandje was gevallen, de mooie blauwe, gele en groene waterlibellen, wel honderden, die hen zo goed de weg hadden gewezen en tenslotte Roetie, de waterschildpad. Tedra had erg om hem gelachen, hij was zo grappig! Nu gingen ze morgen verder naar het bos om daar Kaatje, de wijze uil, te zoeken. Tedra was benieuwd waar ze haar zouden vinden en hoe ze eruit zou zien. In Regenboogland had ze nog nooit een uil gezien. Uilen leefden daar niet omdat de zon altijd scheen en ze had gehoord dat het nachtdieren waren.

"Dat klopt helemaal," hoorde ze ineens een stem boven zich. Verbaasd keek ze omhoog. Op de tak van de boom waar ze onder lagen, zat een prachtige vogel, met twee kleine oortjes en mooie vlekjes op zijn huid. Met twee grote ogen keek ze Tedra aan. "Dag Tedra," zei de vogel, "aangenaam kennis met je te maken. Wat fijn dat jij wakker bent

” “Hoe weet u mijn naam,” stamelde Tedra “en wie bent u?” “Ik ben Kaatje natuurlijk,” antwoordde de vogel rustig, “je hebt net nog aan mij gedacht en dat je zo nieuwsgierig bent om te weten hoe ik eruit zou zien. Nou, hier ben ik dan.” Tedra ging rechtop zitten en keek Kaatje aan “Dus u bent Kaatje de wijze uil?” vroeg ze. “Hoe weet u dan dat ik aan u dacht?” Tedra was helemaal uit het veld geslagen, dit had ze nog nooit meegemaakt. “Heel simpel,” vertelde Kaatje, “jij dacht aan mij, ik ving dat telepatisch op en daarom ben ik nu bij je.” “Goh,” zei Tedra zachtjes, “telepatisch, daar heb ik nog nooit van gehoord! Wat is dat?” “Alle uilen zijn telepatisch,” antwoordde Kaatje. “Wij vangen de gedachten van wie dan ook op en gaan er naar toe, mits het echt nodig is natuurlijk. Jij kunt het ook hoor,” zei ze heel beslist. “Misschien als we tijd over hebben, leer ik je hoe je dat doet.”

Tedra vond Kaatje een heel bijzondere vogel. Ze sprak zo rustig en inderdaad zo wijs. Ze wist ineens zeker dat Kaatje de weg naar Anika zou wijzen en dat ze van goede wil was om de Koningin en de rest van de groep daarbij te helpen. “Zeker weten!” zei Kaatje en glimlachte naar Tedra. “Oei,” dacht Tedra, “ze heeft echt alles wat ik denk in de gaten, wel een beetje eng hoor.” Kaatje deed net alsof ze dat niet opgevangen had. “Tedra, nu moeten we geen tijd meer verliezen,” zei ze heel beslist. “Maak de anderen wakker en vertel hen dat ik hier ben en dat we nu doorlopen naar Anika.” Snel stond Tedra op en maakte iedereen wakker. “Wat,” gromde Simba, nog half in slaap, “opstaan? Ik geloof dat jij slaapwandelt, het is nog pikkedonker.” Pico stond al bij zijn paard en ook de Koningin was direct opgestaan. “Vooruit Simba,” sprak ze hem streng toe, “geen flauwekul. Kaatje de wijze uil is hier en ze brengt ons nu naar Anika toe.”

Violetta in Regenboogland

Simba stond al recht, zette Violetta in haar mandje op zijn rug en draafde achter Pico aan. Die volgde Kaatje al in volle galop samen met Tedra. “Goh,” dacht Simba, “ik wist niet dat een uil zo snel kan vliegen.” “Ik wist niet dat honden zo sloom kunnen zijn,” riep Kaatje plagend terug. Simba snapte er niets van. Hoe wist ze nu wat hij had gedacht? “Och het went wel hoor,” riep Tedra naar Simba. “Kaatje kan al je gedachten lezen.” “Weer wat nieuws,” dacht Simba bij zichzelf, “als Kaatje gedachten kan lezen dan ben ik heel benieuwd wat Anika allemaal kan.” Kaatje kwam bij zijn oor vliegen. “Anika kan héél veel,” fluisterde ze Simba toe. “Dus pas maar op, dadelijk verandert ze je nog in een heel slome schildpad en kun je bij Roetie in de rivier gaan zitten.” Simba keek haar beteuterd aan. “Ik denk al aan niets meer hoor,” zei hij. “Goed zo,” zei Kaatje, “dan schiet nu maar op en volg de anderen.”

Daar gingen ze met z’n allen in de nacht, langs het linkerpad van de grote vallei van de zeven sterren. Uren aan een stuk liepen ze totdat het alweer bijna licht werd en het bos in zicht kwam. Bij de rand van het bos aangekomen ging Kaatje op een tak van een dikke boom zitten. “Zo,” zei ze, “mijn taak zit er bijna op. Dadelijk komt de zon op en daar kunnen mijn ogen niet tegen. Ga hier maar even zitten en dan vertel ik jullie het verhaal van Anika en waar jullie haar kunnen vinden. Het is nu niet ver meer en ze wacht al op jullie.” Daar zaten ze dan. Met z’n allen in een kring onder de boom waar Kaatje rustig op een tak het verhaal van Anika begon te vertellen. “Heel lang geleden,” zo begon Kaatje haar verhaal, “was Anika een mooie jonge vrouw die alle mensen, alle dieren, en alle bomen kende van dit bos achter mij. Anika had een bijzondere gave, ze sprak met de dieren en kon urenlang met hen in het bos zitten vertellen.”

“Hm,” bromde Simba, “in ons land kunnen wij ook gewoon met de dieren praten.” Tedra gaf hem een por, “Stil nou,” zei ze, “laat Kaatje haar verhaal vertellen.” “Er was echter in Anika’s dorp een wrede oude en lelijke heks,” zo vervolgde Kaatje haar verhaal, “die erg jaloers was op Anika. Op een dag verzond de heks een list. Ze vroeg aan Anika of ze in het bos blauwe bessen wilde gaan plukken.” “Hmm,” zei Simba, “die vind ik ook zo lekker.” “Ssjt,” zei Tedra en gaf hem nog een por. “De blauwe bessen had de heks nodig om een drankje te maken voor iemand die heel erg ziek was. Tenminste, dat zei ze tegen Anika. En omdat Anika altijd klaar stond om iedereen te helpen ging ze voor de oude heks snel op pad. In het bos vulde ze haar mandje met blauwe bessen en kletste ondertussen gezellig met de dieren. Nadat het mandje vol was bracht ze het bij de oude heks.

Deze was zo blij met haar hulp dat ze Anika vroeg een glaasje limonade te komen drinken. Anika bedankte de heks en zei snel dat ze haar moeder moest gaan helpen. Ze vond het huisje van de oude heks maar eng. “Och lieve kind,” sprak de heks, “je hebt mij zo goed geholpen, ik wil iets voor je terug doen! Ga morgenmiddag met me mee naar het bos en ik zal je leren hoe je behalve met de dieren ook met de bomen kunt praten.” Verrast keek Anika haar aan. “Hoe weet u dat ik met de dieren spreek?” vroeg ze de oude heks. De heks glimlachte. “Alleen de dieren weten waar de lekkerste blauwe bessen groeien,” zei ze. “De bessen die jij hebt meegebracht zijn van de beste kwaliteit.” Anika was opgetogen. Met de bomen spreken! Dat wilde ze maar al te graag. Ze vroeg aan de heks hoe laat ze de volgende dag zouden vertrekken en rende toen opgewonden naar huis.”

Kaatje nam even een pauze en keek naar beneden. Iedereen zat ademloos naar haar te luisteren, zelfs Simba had z'n bek openstaan van de spanning. "Die volgende middag," vervolgde Kaatje haar verhaal, "liep Anika met de oude vrouw naar het bos. Op een open plek bleven ze samen staan. "Er is iets wat je van te voren moet weten," Anika, zei de oude heks. "Als je met de bomen wilt spreken zul je iets daarvoor moeten inleveren." "Wat dan?" vroeg Anika gretig aan de heks. "Je jeugdigheid en je schoonheid, sprak de heks. Geef deze twee deugden aan mij en in plaats daarvan zul je voor altijd met alle bomen van ieder bos kunnen praten." Anika dacht even na. Wat had ze er eigenlijk aan als ze er jong en mooi uitzag? Veel liever sprak ze met de bomen en de dieren, en die konden dat toch niets schelen. Er waren zelfs dieren die haar niet eens konden zien en bomen hadden sowieso geen ogen!

De keuze was snel gemaakt. "Ok," zei ze, "ik doe het." De oude heks lachte vals. "Ga maar met je ogen gesloten in het midden van de open plek staan," zei ze, "en strek je armen uit naar opzij, alsof je een boom bent." Anika stond braaf met haar ogen dicht in de cirkel. Daar stond Anika nu. Ze was veranderd in een heel oude knoestige boom met immens veel takken. Wat voelde ze zich zwaar en eenzaam. Nu zou ze haar ouders nooit meer zien en ze zouden niet eens weten wat er met haar gebeurd was! Grote dikke tranen rolde over haar bast. Wat voelde ze zich belabberd. Ze kon zich ook niet meer bewegen! Alleen als de wind opstak bewogen haar takken. Wat zou er nu met haar gebeuren?

Ineens hoorde ze een stemmetje. "Joehoe Anika, ik ben het," zei iemand. Het was de kleine boomklever, hij was op haar stam komen zitten. Toen ze nog mens was, had ze wel vaker met hem gepraat. "Anika," zei de boomklever, "niet huilen hoor. Wij helpen je wel. Vergeet niet dat wij hier ook wonen en nu je in een boom bent veranderd kunnen we altijd bij je zijn." Verbaasd keek Anika om zich heen.

Overal op haar takken waren er vogels komen zitten en onderaan haar stam zaten alle dieren van het bos, waar ze vroeger mee gesproken had. “Hallo Anika, hier zijn we,” zeiden de konijntjes. “Dag Anika, wij laten je ook niet in de steek hoor,” dat waren de herten. En ook het wilde zwijn, de paarden, mijnheer vos, de boommarter, de miereneter, de panter en zelfs het luipaard, ze waren er allemaal. Elk dier was gekomen om Anika te troosten en ze zaten eendrachtig aan haar stam of op een van haar takken en Anika voelde zich weer helemaal blij worden.”

Kaatje keek ze aan. Het bleef even stil. Ze waren allemaal onder de indruk van het verhaal. “Wat gebeurde er met de heks,” vroeg Pico toen. “Ach ja, de heks,” zei Kaatje. “De oude heks was iets heel belangrijks vergeten. Ze had dan wel de jeugdigheid en schoonheid van Anika overgenomen, maar niet haar lieve en goedaardige karakter. Dus Anika’s ouders en de mensen in het dorp kregen al gauw in de gaten dat er iets niet klopte. Op een avond zijn ze met z’n allen naar het huis van de heks getrokken om haar de waarheid te laten zeggen. De heks dacht slim te zijn en toverde zich snel om in een muis en daarna is het heel slecht met haar afgelopen.” Kaatje bleef even stil en fluisterde toen: “ze is opgegeten door haar eigen kat...” Iedereen begon te lachen. “Woehah,” brulde Simba, hij rollebolde over de grond, “dat vind ik een goeie!” Ook de Koningin kwam niet meer bij. “Eigen schuld dikke bult,” riep ze. “Ja, dat krijg je ervan,” glimlachte Kaatje.

Violetta in Regenboogland

Tedra sprong op. “Maar waar vinden we Anika nu?” vroeg ze. “Hoe kunnen we haar herkennen?” “Heel gemakkelijk,” zei Kaatje. “Volg gewoon dit bospad en na ongeveer een uur lopen kom je bij een open plek met een heel grote boom die altijd vol met vogels zit. Dat is Anika!” Kaatje strekte haar vleugels uit en zette zich af. “Nu moet ik gaan lieve vrienden,” zei ze. “Het daglicht kan ik niet verdragen. Het gaat jullie goed!” En weg was ze. “Dag Kaatje,” riepen ze allemaal, “dank je wel voor alle hulp.” En ze bleven haar nog heel lang na zwaaien.

Hoofdstuk VIII Daar is Anika!

Na het verhaal van Kaatje slaakte de Koningin een diepe zucht. “Arme, arme Anika,” zei ze. “Ik hoop dat zij zich inmiddels met haar lot heeft verzoend. Wat ben ik Kaatje dankbaar voor haar hulp en het verhaal. Ik stel voor dat we nu verder gaan, zodat we Anika eindelijk zullen ontmoeten.” De anderen stemden ermee in. Ze waren wel een beetje moe, na de korte nacht, maar nu ze eindelijk zo dichtbij Anika waren, wilden geen van allen het nog langer uitstellen. Pico liep voorop met Okermoker, daarachter Tedra en Dubbelpaars en de Koningin met Tienie-mienie. Simba sloot de rij met Violetta in haar mandje op zijn rug.

Een beetje bang was Simba wel. Hij was toch wel geschrokken van wat Kaatje hem had gezegd. Anika zou hem toch niet echt in een schildpad toveren? In gedachten liep hij achter de anderen aan. Violetta was ondertussen wakker geworden en kraaide weer van plezier. “Ach ja, die Violetta,” dacht Simba vrolijk, “om haar was dit hele avontuur begonnen.” Nu zouden ze spoedig van Anika het antwoord op de grote vraag krijgen. “Misschien is ze toch wel aardig voor me,” dacht Simba weer, “want tenslotte heb ik de hele reis Violetta op mijn rug gedragen.” Simba maakte een huppelsprongetje en liep ineens weer sneller verder. “Zijn we er bijna?” riep hij naar Pico. “Ik denk het wel,” schreeuwde Pico terug. “Het lijkt wel alsof het bospad ginds breder wordt en ik zie ook meer licht, alsof we de open plek naderen.” Simba zette nog meer de pas erin. Hij vond het reuze spannend.

Na een tijdje werd het pad inderdaad breder en lichter tot ze uiteindelijk bij een prachtige, ronde en open plek aankwamen. Daar stond in het midden een heel oude knoestige boom, met zoveel takken, dat je er haast de lucht niet meer doorheen zag. Wat nog het meest verwonderde was het enorme lawaai van de talrijke vogels die op de takken zaten. Het was een bont gekwetter en zo luid, dat je elkaar gewoon niet meer kon verstaan. “Zoiets heb ik nog nooit gezien,” riep de Koningin naar de anderen. Ze waren blijven staan op een kleine afstand van de boom.

“Wat een prachtige oude boom,” schreeuwde Tedra, “ik denk dat er wel duizend vogels in wonen.” Simba stond nu ook bij de anderen. Vol ontzag en met grote ogen keek hij naar het tafereel voor zich. Zijn bek viel een beetje open van verbazing. “Anika,” stamelde hij zachtjes. Ineens werd het muisstil. De boom ritselde met haar takken en alle vogels hielden hun snaveltjes. “Dag Simba,” klonk er een lieve stem door het bos. “Heb jij deze reis Violetta de hele tijd op je rug meegedragen?” “Ja,” stamelde Simba weer, “en u bent Anika?” De boom bewoog een beetje met haar takken en ritselde toen weer. “Ja,” zei de lieve stem weer. “Ik ben Anika. Kaatje heeft me al laten weten dat jullie in aantocht waren. Hebben jullie een goede reis gehad?” Nu deed de Koningin een stap naar voren. Ze trilde van opwinding en emotie. “Oh, lieve Anika,” zei ze en begon ineens te huilen. “We hebben zo’n lange reis gemaakt om je te vinden. Het is zo belangrijk dat je ons helpt, en, en” Ze kwam niet meer uit haar woorden. Tedra liep snel naar de Koningin om haar tranen weg te vegen. “Rustig maar kindje,” zei Anika sussend tegen de Koningin. “Ik begrijp dat jullie een spannende reis achter de rug hebben en dat het nu allemaal wat teveel wordt. Weet je wat we doen? Kom hier even aan mijn voeten uitrusten, leg je neer aan de stam en als je weer wat rustiger bent wees er dan zeker van dat ik je ga helpen. Want je hoeft me niets meer uit te leggen,” vervolgde Anika, “de wind bracht me jullie verhaal en dat van Violetta en ik ben al lang aan het wachten op jullie komst.”

Pico en Tedra brachten de Koningin onder de boom. Ze was helemaal van slag en viel prompt onder de boom in slaap. De anderen gingen bij haar zitten en voelden zich ook slaperig worden. “Oeh,” gaapte Pico, “ik voel me echt rustig worden.” Nog geen minuut later lagen ze allemaal diep in slaap aan de stam van Anika.

Hoofdstuk IX De geschiedenis van Regenboogland

Violetta in Regenboogland

De Koningin lag diep in slaap. Ze was aan het dromen en bewoog onrustig met haar armen en benen. “Mama,” hoorde ze een stemmetje. “Mama,” klonk het weer opgetogen. Aan één van Anika’s takken zat Violetta op een schommel. Vrolijk zwaaide ze op en neer. De Koningin zat ook op een schommel. Verbaasd keek ze naar haar dochtertje. Violetta was inmiddels een meisje van vier jaar. Hoe kon ze nu zo snel gegroeid zijn? Nog veel vreemder was dat Violetta niet meer alleen paars was, maar overal op haar lichaam gele en blauwe strepen had. De Koningin begreep er niets van. Was ze aan het dromen? “

Wees niet ongerust mijn lieve kind,” klonk boven haar Anika’s stem. “Je bent inderdaad aan het dromen en in deze droom laat ik je een stukje van de toekomst zien. Wanneer Violetta vier jaar zal zijn krijgt ze inderdaad gele en blauwe strepen op haar lichaam. Dat hoort bij haar ontwikkeling en daarom ben je toch naar mij toegekomen? Je wilde toch het geheim weten van haar kleur, omdat je man haar anders misschien niet zou accepteren?” “Ja,” zei de Koningin zachtjes. “Mijn man denkt dat we allemaal de regenboogkleuren dienen te hebben in ons land. Immers alle mensen daar hebben die kleuren. Er is nog nooit een kindje geboren in maar één kleur.” “Juist,” zei Anika, “en daarom is Violetta zo bijzonder. De regenboog heeft haar uitgekozen om jullie weer bij de oorsprong van zijn bestaan te brengen.” Verrast keek de Koningin naar Anika op. “Regenboogland heeft een heel oude geschiedenis.” begon Anika haar verhaal, “Eeuwen geleden was er in jullie land alleen maar een regenboog als het regende en tegelijkertijd de zon scheen. Er waren heel veel mensen die wensten dat er altijd een regenboog zou zijn, omdat ze de kleuren zo prachtig vonden

Violetta in Regenboogland

De Koning die toen over het land regeerde, vond dat zo'n goed idee dat hij besloot om de regenboog voor altijd in de lucht te laten zijn. Maar hij vergat de zon en de regen daarover te informeren. De zon werd boos, omdat de regenboog nu altijd in de lucht schitterde en ze verdween uit Regenboogland. Omdat de zon verdween had het voor de regen ook geen zin meer te blijven. De regen besloot te verhuizen en trok weg naar andere landen. Zonder regen werd het hele land droog en dor. Nu had de Koning een probleem. Hij had weliswaar de hele dag de prachtige kleuren van de regenboog, maar zonder zon was het erg donker en zag je er niet veel van! De Koning zat met zijn handen in het haar en werd door een oude, wijze vrouw naar mij toegestuurd om raad. "Anika," vroeg hij me, "wat moet ik nu doen?" "Je vrouw zal een zoon baren," zei ik hem, "die de macht heeft de zon terug te laten komen in je land. Ga heen en wanhoop niet langer, want deze zoon wordt jullie Zonnekoning."

Wat ik hem had verteld kwam uit. De Koning en Koningin kregen een zoon met een prachtige goudgele kleur. Hij schitterde zoveel dat hij bijna licht gaf. De zon was zo vertederd door dit kleine lieve kereltje met z'n mooie kleur, dat ze besloot terug te keren naar Regenboogland. Maar ze was nog wel steeds boos op de Koning en besloot daarom zich niet te laten zien. Ze verschool zich achter de regenboog. De regenboog gaf ineens zoveel licht dat iedereen meende dat de regenboog "scheen" zoals de zon altijd had gedaan. Toen het kleine ventje oud genoeg was om zijn volk te regeren, werd hij dan ook de Zonnekoning genoemd. Maar ook deze Koning werd niet gespaard. De zon was teruggekeerd, weliswaar verscholen achter de regenboog, maar de regen was nog altijd weg!

Violetta in Regenboogland

Het bleef daardoor een droog en dor land, waar niet genoeg op groeide om de mensen van eten te voorzien. De Zonnekoning wist niet wat te doen. Zijn vader had hem over mij verteld en daarom besloot ook hij de lange reis naar mij toe te maken voor mijn hulp. Toen hij hier aankwam was hij zo uitgeput dat ik hem eerst drie dagen aan mijn voeten heb laten slapen. Ik liet hem tenslotte wakker kussen door een bosnimf, die er zo mooi en betoverend uit zag, dat de Zonnekoning prompt verliefd werd. Hij vergat waarom hij was gekomen, vroeg mijn toestemming de bosnimf te huwen en met hem mee te laten gaan naar Regenboogland. Dat was nu precies mijn bedoeling! De bosnimf ging mee en ik had haar de taak meegegeven de oude situatie in het land te herstellen. Zo zorgde de bosnimf ervoor dat de regen terugkeerde en ook de zon zich weer liet zien. Alles was weer bij het oude. De Zonnekoning en de bosnimf kregen vijf kinderen. De jongste van het stel was de vader van jouw man en dus de opa van Violetta.”

Anika keek de Koningin aan en vervolgde haar verhaal. “Violetta’s opa heette Tatoe. Tatoe was nogal ondeugend. Hij had de grootste lol wanneer hij zijn lichaam in de regenboogkleuren verfde. Als zijn moeder hem vroeg waarom, zei Tatoe dat hij dat veel leuker en vrolijker vond dan de normale witte of lichtbruine kleur van de mensen in het land. Tatoe smeerde zich zo vaak in met de regenboogkleuren dat hij op het laatst de kleuren niet meer van zijn lichaam afkreeg en zo bleef. Veel mensen in Regenboogland vonden het prachtig uitzien en er ontstond een ware volksopstand. Het hele volk kwam bijeen op het kasteel van de Koning en riep: “wij willen ook de regenboogkleuren!” en “wij willen Tatoe als Koning.” De vader van Tatoe was inmiddels een oude man geworden die de hele dag zat te prakizeren wie zijn troonopvolger zou worden. Tenslotte had hij vijf zoons waarvan eentje hem zou moeten opvolgen. Het volk bracht hem dus op een goed idee. Eerlijk gezegd kon hij al niet meer anders. Ze hadden vast zijn kasteel bezet!

Violetta in Regenboogland

Zo kwam Tatoe als Koning aan de macht. Hij zorgde ervoor dat iedereen in de regenboogkleuren werd geschilderd, met behulp van speciale verf die er nooit meer afging. Daarna gebeurde er een wonder. De nieuwe baby's die werden geboren hadden al vanzelf de regenboogkleuren! Blijkbaar was de verf zo sterk dat het werd doorgegeven aan de nieuwe generatie. Tatoe, de Regenboogkoning was zielsgelukkig. Hij huwde een mooie prinses uit een ander ver land waar alle mensen met de dieren konden praten. Samen met zijn nieuwe vrouw leidde hij Regenboogland. Natuurlijk hadden zij ook een kindwens en dus werd al snel jouw man geboren. Hij werd hun enige kind. Deze zoon, de huidige Koning van Regenboogland, groeide op met een nieuwe gave. Hij kon praten met de dieren. Zijn taak was om het hele volk dat te leren. Zo gebeurde het dus dat iedereen leerde praten met de dieren."

Anika hield even stil. De Koningin had met open mond zitten luisteren op haar schommel. Met ontzag keek ze omhoog naar de kruin van Anika. Wat was Anika al oud en wijs dacht ze ontroerd. "Ja," zei Anika, "en de rest van het verhaal ken je. Toen jij de Koning ontmoette wist je dat hij je toekomstige man zou worden. Net als je schoonmoeder had jij ook een speciale gave aan je man en het volk te schenken." "Ja," zei de Koningin zacht. "Ik kom uit een land waar de zon ook altijd schijnt en de natuur groeit en bloeit, zonder dat het hoeft te regenen. Dat cadeau heb ik meegebracht naar Regenboogland." De Koningin glimlachte. "Mijn man, de Koning, heeft een ontzettende hekel aan regen. Ik denk dat hij dat van zijn vader Tatoe heeft. Tatoe was altijd bezig zich te verven, maar als het regende verloor hij zijn kleur. Hij vond dat vreselijk! Natuurlijk ging de verf er op een gegeven moment nooit meer af, maar z'n hekel aan regen heeft hij altijd gehouden en doorgegeven aan zijn zoon." "Juist," nam Anika het verhaal weer over. "Daarom heb jij gezorgd dat jullie land vruchtbaar en groen blijft en dat de zon altijd schijnt en de regenboog continu aan de hemel staat."

Violetta in Regenboogland

De Koningin schommelde zachtjes op en neer. Wat een prachtige geschiedenis van Regenboogland had ze zojuist gehoord! Toen herinnerde ze zich weer waarom ze op de schommel zat. "Maar Anika," zei ze snel, "hoe zit dat nu met Violetta?" Anika glimlachte en zei toen: "Dat, mijn lieve Koningin, zal ik je zo dadelijk gaan vertellen."

Hoofdstuk X Het geheim van Violetta's kleur

Violetta in Regenboogland

De Koningin zat nog steeds op de schommel aan een van Anika's takken. Ze was reuze nieuwsgierig naar de afloop van het verhaal en het geheim van Violetta's kleur. Anika begon weer te vertellen. "Violetta is de volgende in jullie stamboom die een belangrijke rol in de geschiedenis van jullie land gaat krijgen. Want," zei Anika, "heb je er weleens over na gedacht waarom de regenboog de kleuren heeft die ze heeft? Let maar eens op."

Terwijl ze dat zei zag de Koningin naast zich hoe Violetta begon te groeien en te groeien totdat ze een jonge vrouw van 21 jaar was geworden. Violetta zag er prachtig uit. Nu had ze niet alleen gele en blauwe strepen, maar waren er ook rode en groene bij gekomen. Haar haren waren geelblond van kleur en het leek wel alsof ze licht uitstraalde. De Koningin werd er stil van. "Wat een prachtige jonge vrouw is ze geworden," stamelde ze tegen Anika. Anika begon te lachen. "Ja," grinnikte ze, "je mag gerust trots zijn op je dochter. Je dochter heeft een belangrijke opdracht in haar leven. Zij zal de mensen van andere landen gaan vertellen over de regenboogkleuren, de functies ervan en de invloed die het heeft in jullie land."

Violetta in Regenboogland

Zij zal iedereen die het wil horen gaan vertellen hoe dat jullie land tot een oord heeft gemaakt waar altijd vreugde en plezier is. Waar onbegrensde mogelijkheden zijn, de mensen en de dieren kunnen praten en vliegen met elkaar, het land vruchtbaar en groen is en waar iedereen altijd genoeg te eten heeft.” “Maar dat is toch overal zo,” riep de Koningin, “dat is toch niets bijzonders?” “Toch wel,” verzuchtte Anika, “en helaas, moet ik erbij zeggen. Maar Violetta gaat dat allemaal veranderen en daarom is ze nu helemaal paars. Kijk maar eens naar een kaars.

Paars is het licht dat om de kaarsvlam heen zit. En als je door de paarse kleur heen bent, kom je uit in de geelwitte vlam van de helderheid! Wanneer Violetta opgroeit, gaat ze haar regenboogkleuren verzamelen. Ieder jaar of aantal jaren dat er een kleur bijkomt zal ze wijze lessen leren over de regenboogkleuren die ik haar persoonlijk ga vertellen.” “Dat gaat niet hoor,” zei de Koningin vlug. “Ik kan echt niet iedere keer helemaal deze reis maken!” “Maar dat hoeft ook niet,” glimlachte Anika. “Ik zal Violetta opzoeken in haar dromen totdat ze oud genoeg is om te leren hoe ze mij kan bezoeken

” “Oh gelukkig,” riep de Koningin, “ik moet er echt niet aan denken elk jaar zo’n reis te maken.” Snel sprong ze van haar schommel af. “En nu?” vroeg de Koningin aan Anika. “Mag ik nu wakker worden en de anderen het goede nieuws vertellen? Oh Anika, ik ben zo blij!” Ze sloeg haar armen om de stam van Anika en gaf haar wel 1000 kusjes. Anika ritselde met haar bladeren en takken. “Hou op,” giechelde ze, “je kietelt me!” En samen begonnen ze heel hard te lachen.

Heel langzaam werd de Koningin wakker. Naast zich in haar mandje lag Violetta met haar ogen wijd open omhoog te kijken naar de kruin en de takken van Anika. “Wat heb ik prachtig gedroomd,” zei de Koningin tegen haar. “Ik heb je toekomst gezien en ik weet waarom je paars bent! Jouw paarse kleur is je omhulsel voor de prachtige en lichtgevende jonge vrouw die je later wordt!” Ze kneep in Violetta’s wangetje. Die begon te kirren en met haar armpjes en beentjes te spartelen. De anderen werden er wakker van. “Hè, hè,” zei Simba, “wat heb ik heerlijk geslapen, als een roos.” “Nou wij ook,” zeiden Pico en Tedra en ze gingen rechtop zitten. De Koningin keek hen stralend aan. “Ik heb heel goed nieuws,” zei ze blij. “Anika heeft me een wonderbaarlijke droom geschonken en ik heb Violetta’s toekomst gezien!” De anderen gingen nu nog meer rechtop zitten. “Hoe ziet het eruit? Mag ze terug naar de Koning? Waarom is ze paars?” De vragen werden in sneltreinvaart op haar afgevuurd.

“Wat ik heb gezien en gehoord is heel belangrijk en indrukwekkend,” sprak de Koningin serieus. “Alles ziet er goed uit voor Violetta, maar het is een heel lang verhaal. Ik stel voor dat we eerst terugkeren naar de Koning en Regenboogland en dan zal ik daar mijn verhaal vertellen.” “Maar dat duurt nog zo lang,” zei Simba een beetje teleurgesteld. “Welnee joh,” riep Pico. “We kunnen ons toch verplaatsen met onze gedachten zoals we van mijn oom geleerd hebben!” “Ja leuk hoor,” zei Simba. “Straks kom ik weer op de meest gekke plekken terecht en dan mis ik de helft van het verhaal.” “Weet je wat,” zei de Koningin, “ik beloof je dat ik net zolang wacht totdat jij er ook bent. Pak mijn hand straks maar vast en blijf steeds aan mij denken, dan komt het wel goed!” Ze stonden op en keken omhoog naar Anika. “Ik wens jullie een behouden reis,” sprak Anika. “Het was fijn jullie bij me te hebben.” “Oh Anika,” riepen ze allemaal, “we hebben nog nooit zo’n oude, mooie en wijze boom als jij ontmoet. We zullen je nooit vergeten!” Ze gingen allemaal in een kring om haar stam heen staan en gaven elkaar een hand. “Dag lieve Anika,” zei de Koningin, er biggelde een grote traan over haar wang. “Dank je wel voor alles wat je voor ons hebt gedaan

Ik blijf je eeuwig dankbaar en we zullen je nooit vergeten!” Ze bogen allemaal hun hoofd en drukten een kus op de stam van Anika. “God zegene jullie, mijn lieve kinderen,” sprak Anika met haar zachte lieve stem. “Ga nu heen en laat je niet langer afleiden van je pad.” Dat deden ze. De Koningin nam de teugels van Tienie-mienie in haar linkerhand en de poot van Simba in haar rechterhand. Simba pakte de hand van Tedra, die op Dubbelpaars zat en zij hield weer Pico’s hand vast die naast Okermoker stond. Violetta lag in haar mandje wat ze hadden vastgebonden tussen Dubbelpaars en Okermoker. Zo waren ze allemaal met elkaar verbonden.

Violetta in Regenboogland

“Dag lieve Anika,” zei de Koningin nog één keer heel zachtjes, en toen sloten ze hun ogen en dachten heel sterk aan Regenboogland en ineens na een paar minuutjes stond Anika daar weer alleen op die open plek in het bos.

Ze worden er al handig in, dacht ze geamuseerd. Ze ritselde even met haar bladeren en takken en door de wind heen hoorde je haar fluisteren: “Dag lieve vrienden, het gaat jullie goed.”

Epiloog

En de Koning? Wat denk je dat er met de Koning gebeurde toen hij dit prachtige verhaal van zijn vrouw te horen kreeg? Er gebeurde iets wat niemand verwachtte... De Koning barstte in tranen uit. "Oh Vrouwe," snikte hij, "ik schaam mij diep voor mijn wantrouwen. Wat ben ik blij met dit nieuws van Anika en wat ben ik dankbaar dat jij dit allemaal bent gaan uitzoeken! Je bent zo'n dappere vrouw!" Hij pakte zijn vrouw beet en draaide een rondje met haar. De Koningin moest er om lachen. Ach ja, ze kende haar man maar al te goed. Een grote mond, maar een heel klein hartje. Ze pakte Violetta uit haar mandje en drukte haar in armen van de Koning. "Hier," zei ze, "dit is onze dochter en ze heeft een belangrijke taak in haar leven. Laten we zorgen dat ze gelukkig opgroeit en dat we haar bijstaan in haar nieuwe leven." Ja, en hoe dat allemaal verder gaat lopen? Dat lees je in Violetta's volgend avontuur!

Violetta in Regenboogland

Irma de Jong woont en werkt in Nederland en Italië. Zij studeerde hotel en business management aan het Hanze College Zwolle en musicologie, tekstvaardigheid en marketing aan de Open Universiteit in Heerlen. Irma is werkzaam als artist manager en actief in online educatie voor klassieke muziek. Ze schreef twee kinderboeken over Violetta en een boekje voor peuters, uitgegeven bij uitgeverij Pica Educatief.
www.ciceronema.com

Jeanne Blei - Ponjee woont en werkt in Zuid Limburg. Zij studeerde aan de Stadsacademie te Maastricht, werkt bij Museum het Domein in Sittard en is beheerder van de kunstuitleen dependance Sittard van het Bonnefantenmuseum te Maastricht. Jeanne exposeerde bij diverse tentoonstellingen in Nederland en Duitsland. Zij maakt illustraties met diverse tekenmaterialen, vaak sprookjesachtig en met een spirituele inslag. Haar inspiratiebronnen zijn Moeder Aarde (Gaia) en de energie van de regenboogkleuren.

Violetta in Regenboogland

Zou Regenboogland nu echt bestaan? Een land waar alle mensen blij en gelukkig leven? Waar iedereen overvloed en weldaad kent? Waar de zon altijd schijnt en de mensen regenboogkleuren hebben? 'Violetta in Regenboogland' is een verhaal, in een verhaal, in een verhaal... Vol symboliek, dromen, kleuren, fantasieën en magie. Het voert de lezer door ruimte en tijd, richting de aarde, waar de zoektocht naar Anika de wijze boomvrouw begint. Alleen zij weet immers het geheim van Violetta's kleur! De weg naar Anika is echter niet zo gemakkelijk te vinden en wordt avontuurlijker en langer dan de hoofdpersonages van het verhaal gedacht hadden... Een prachtig voorleesboek voor kinderen van 5 – 9 jaar en een ieder die zich nog kind voelt.